

ความตายที่ 1

ยินดีต้อนรับ

...นิสัยเสีย สงสารพ่อแม่มันจริงๆ

...เด็กสันดานอย่างนี้ไง ที่ทำให้คนเขามองว่าแย่

...ของแบบนี้โทษโรงเรียนได้ที่ไหน สันดานเด็กกับพ่อแม่ชัด ๆ

ถ้าหากในเวลานี้ผมเลือกได้ ผมจะไม่ต่อยแค่ไอ้ลูกผอ.สันดาน
เสียนั้น ผมจะต่อยไอ้ที่นั่งนิินทาผมปาว ๆ อยู่ข้างหลังนี้ด้วย ไม่รู้
อะไรก็สักแต่จะพูด โต้เป็นควายแล้ว อายุก็เทียบเท่าพ่อคนแม่คน
แต่เลือกปากเปราะเหมือนนกกระจิบ คนแบบนี้ไม่ควรมีแม่กระทั่ง
ฟันเอาไว้เคี้ยวข้าวหรอก

...โดนไล่ออกแน่ ๆ

...แล้วที่มันต่อยนะ ได้ข่าวว่าลูกผอ.เลยนะ

...ทุบหม้อข้าวหม้อแกงตัวเองชัด ๆ

ผมนั่งอยู่บนสถานีตำรวจ ในสภาพที่ร่างกายเต็มไปด้้วยร่อง
รอยของการปะทะ เสือนักเรียนขาดวิน เปรอะไปทั้งฝุ่นทั้งดิน ซ้ำยัง
ฉีกขาดอีกบางส่วน ก็อย่างว่าละครับ จะให้อยู่ในสภาพขาวสะอาด

ได้ยังไง ผมไม่ได้ต่อยกับคน ผมกัดกับหมา หมาหมุด้วยซ้ำ

ผมถูกเรียกไปในห้องใกล้ ๆ ภายในห้องสอบปากคำที่เงียบสนิท มีเพียงผม เจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้อำนวยการที่นั่งหน้าเคียบ รวมถึงคูร์ณีที่หอยเป็นหมาตกน้ำเมื่ออยู่ในความคุ้มครองจากบาร์มิพ่อ

“เธอทำร้ายเขาใช่ไหม”

“ครับ” ผมไม่ปฏิเสธ เพราะใบหน้าของไอ้คนที่นั่งตัวด้งก ๆ เต็มไปด้วยรอยบอบช้ำนั้นคือหลักฐานที่ชัดเจนที่ผมต่อยมั่น ต่อยแบบไม่คิดว่ามันจะรอดด้วยซ้ำ ผมสาบานได้ว่าผมไม่ได้อ้อมแรงเลยในตอนต่อยมั่น ทั้ง ๆ ที่มันมีมากกว่าถึงสามคน แต่ทันทีที่มันโดนเตะขัดขาจนล้มคว่ำ อีกสองคนก็หนีหาย เหลือเพียงผมที่กระซาคคอเสื้อมันไว้ ยืนคร่อม แล้วต่อยลงไปพิน้ำมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะผมต้องการให้เห็นหลักฐานชัดเจน...ชัดเจนว่าสิ่งสารเลวที่มันทำควรได้รับผลตอบแทนอย่างไร

“เกิดปัญหาอะไรขึ้น” เจ้าหน้าที่ถาม

“เกิดอะไรลูก” ผู้อำนวยการถามลูกชายตัวเอง

“มันมหาเรื่องผม”

งั้นหรือ

“คุณตำรวจต้องเอาผิดมันให้ถึงที่สุด พ่อแม่มันมาผมก็จะเอาเรื่อง” ผู้อำนวยการขึ้นเสียง หันมามองผมที่ใบหน้าเกลี้ยงเกลาด้วยความโมโห “แล้วฉันจะไล่เธอออก กฤษนะ”

ผมเหลือบสายตามองชายหัวล้านร่างท้วมกลมด้วยหางตา “ตอนนี้เลยไหมครับพอ.”

“ใช่ ฉันไม่เอาศิษย์เลว ๆ มาทำให้โรงเรียนฉันแปดเปื้อนหรอก”

“ถ้าไล่ผมออก ผมจะได้ต่อยคุณอีกคน...เป็นถึงผู้อำนวยการ

แต่ดันเลี้ยงลูกมาได้เลวทรามขนาดนี้ คิดว่าจะเอาหน้าและหัวล้าน ๆ ไปซุกไว้ที่ไหนครับ”

“ไอ้...เด็กพ่อแม่ไม่สั่งสอน” เขาเงื้อมือ ผมเองก็ง้างหมัด แกวตาทาที่เดือดดาลของผมเอาชนะเขาได้ นายตำรวจร้องห้าม พร้อม ๆ กับร่างผู้อำนวยการที่ถอยติดผนังห้อง

ผมยิ้มมุมปาก หัวเราะในลำคออย่างสมเพศในโชคชะตาตัวเอง นั่งลงอีกครั้ง ประสานมือที่เจ็บหนีบวางบนโต๊ะ

“จะเอาอย่างไรก็ได้คุณตำรวจ” ผมพูด หันไปมองหน้าสองพ่อลูกนั้นอีกครั้ง “คุณบอกผมว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน แล้วคุณสั่งสอนลูกดีแค่ไหน ถึงเลี้ยงลูกให้มาด่าคนอื่นว่า...” ผมเว้นระยะ ไม่อยากพูดคำนั้น คำที่แสนเจ็บปวด “ลูกกะหรี”

“ผมไม่ได้พูด” คู่กรณีเถียงด้วยใบหน้าบวมซ้ำ นัยน์ตาละห้อย

“มีง้ออย่าเสือก” ผมร้องบอก เงยหน้ามองพ่อของเขาอีกครั้ง ที่ในเวลานี้เขาไม่ใช่ผู้อำนวยการของผมอีกแล้ว เป็นเพียงชายหัวล้าน นิสัยเสียซึ่งคือพ่อของคู่กรณีทะเลาะวิวาทของผม “สปรอยล์ลูกแบบไม่ลืมหูลืมตา เอาเวลาไปล่หลังนั่งตรวจเอกสาร เดินหน้าบานหน้าเสาวร แล้วยื่นงรับเงินเดือนไปดูแลพฤติกรรมลูกด้วยนะ เรียนก็อยู่ในโรงเรียนเดียวกัน แต่ไม่รู้กมลสันดานลูกชาย”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะ ไอ้เด็กเหลือขอ มันก็สมแล้วที่ทำตัวแบบนี้ ทำตัวเป็นลูกกะหรีแบบที่ใครพูด”

เส้นความอดทนขาดผิง “ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นในช่วงเวลาที่สติของผมมีดับ พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้งผมก็โดนจับใส่กุญแจมือ แยกมาอีกห้อง ไอ้ผู้อำนวยการและลูกชายที่หน้าบวมทั้งคู่ ผมต่อยเข้าสันจมูกของไอ้อ้วนนั่น เพียงหมัดเดียวตาก็ลอยแล้วหงายคว่ำไป ส่วนลูกชายที่จะเข้ามาทำตัวเป็นลูกกตัญญูก็โดนไปอีกหมัด จากนั้น

ก็สองหมัด...จนมันจบที่กัญแจมือ

...ดู แม้แต่ครูอาจารย์ก็ไม่เว้น เด็กแบบนี้ทะเล่ดงยางมาเกิด
ชัด ๆ

...ตาย ๆ แบบนี้อากาศประเทศชาติจะดีขึ้นได้ยังไง

ตอนที่ผมเดินออกมาจากห้องนั้น เสียงนกเสียงกาพวกนี้ก็
แว่วขึ้นมาอีกครั้ง ผมเหลืออด บางทีผมก็ทนไม่ไหว คนเรามีขีดจำกัด
ของความรู้สึก ไม่ว่าจะใครก็ตาม เมื่อถูกกระตุ้นจนถึงที่สุด...มันก็จะ
หยุดไม่อยู่

หันไปยิ้มให้สองสามคนที่นั่งนิทราผมตั้งแต่ผมมาจนผมกำลัง
จะไปอีกห้อง แล้วพูดขึ้นเงียบ ๆ

“ที่ผมต่อยไ้สองคนนั้นปางตาย...ก็เพราะมันปากหมาเหมือน
ป่า ๆ นี่แหละครับ”

บางทีคุณอาจโกรธและรู้สึกรังเกียจผม แต่ถ้าได้เห็นหน้าป่า ๆ
พวกนั้นที่ซัดเผือดในวินาทีที่โดนผมโต้ตอบ เชื่อว่าคุณอาจอารมณ์
ดีก็ได้

แล้วอนาคตหลังจากนั้นของผมเป็นอย่างไรนะเธอ

ก็โดนไล่ออกไป ต่อยผอ.จนตั้งยุบขนาดนั้นมันจะมีใครกล้าให้
ผมเรียนต่อ ส่วนพ่อแม่อีกก็รู้สึกอับอายที่ผมกลายเป็นเด็กเกเร สุดท้าย
ผมจึงมาอยู่ที่บขส.ของอำเภอ เพราะแม่บอกว่าอยากให้ผมกลับบ้าน
ไปอยู่กับตายายเพื่อสงบสติอารมณ์สักพัก...แบบไม่มีกำหนด

“อยู่ไม่ได้กับบอกน้านะ” น้าเอ็กพูดขึ้นแล้วโอบไหล่ผมไว้

น้าเอ็กคือแฟนคนที่สี่ของแม่ เพราะพ่อของผมเลิกกับแม่ไป
ตั้งแต่ผมยังไม่คลอดด้วยเหตุผลทางด้านอายุและวุฒิภาวะ แม่ผม
เล่าว่าผมคลอดมาโดยมีพ่อเป็นเงินจากการรับผิดชอบสามหมื่นบาท

เพราะทางบ้านพอโยนเงินให้เท่านั้นแล้วตัดขาดทุกอย่างไป และแม่ก็ไม่ได้เรียกร้องอะไรอีกเลย แม่ทำงานด้วยตัวคนเดียวมาตลอด ทว่าตลอดช่วงเวลาก็มีคนเข้ามาจีบแม่เสมอ ผมรู้ว่าแม่รู้สึกขาดหาย จึงไม่ได้ว่าหากแม่จะมีแฟนใหม่

แต่สามคนที่ผ่านมานั้นกลายเป็นคนเลวในคราบนักบุญเสมอ สองคนแรกปอกลอกแม่ ในตอนนั้นที่ผมอายุเพียงหกขวบ ทำอะไรไม่ได้ พอเลิกกับแฟนสองคนในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน แม่ก็โศกมานานจนผมอายุสิบห้า แม่จึงเปิดใจให้คนเข้ามาอีกครั้ง แต่เพราะแม่ทำงานเป็นแม่บ้านทั่วไป ครั้นจะไปหาผู้ชายดี ๆ คงยาก แฟนคนที่สามจึงเป็นไอ้ขี้เมาคนหนึ่งที่เคยแสนดี มันทุบตีแม่จนเจ็บหนัก เพราะไม่มีเงินซื้อเหล้าให้มัน จำได้ชัดเจน...ครั้งนั้นมันต้องเลิกกับแม่เพราะผมพาดมันด้วยหน้าสามจนเลือดกบปาก สลบเหมือดแทบเท่า

อีกปีต่อมา แม่ที่คาดหวังถึงครอบครัวที่สมบูรณ์แบบก็เปิดใจอีกครั้ง หลังจากเปลี่ยนงานจากแม่บ้านมาเป็นแม่ค้าส้มตำ น้ำเอกคือพนักงานโรงงานที่มาเช่าห้องแถวคนใหม่ เขาอายุน้อยกว่าแม่เก้าปี และอายุมากกว่าผมเจ็ดปี เขาจึงเป็นเหมือนน้ำมากกว่าจะเป็นพ่อเลี้ยง และตลอดเกือบสองปีที่ผ่านมา เขาทำให้ผมเห็นว่าเขาเสมอต้นเสมอปลายกับแม่แค่ไหน จากผู้ชายเลว ๆ สี่คนรวมทั้งพ่อแท้ ๆ ของผม น้ำเอกคงจะเป็นคนเดียวที่ผมกล้าเรียกว่าพ่อ...แต่เขาไม่อนุญาต

น้ำคือน้ำ...น้ำแทนพ่อของดินไม่ได้หรอก รักน้ำเหมือนพ่อก็ได้ พี่ก็ได้ ส่วนน้ำจะรักดินเท่า ๆ กับแม่ดิน

นั่นคือความทรงจำที่ดีที่สุดสำหรับผู้ชายคนนี้ และผมก็จะไม่หวังอะไร แม้จะไม่ได้อยู่กับแม่จากนี้ ผมเข้าใจว่าผมไม่ใช่เด็กดี

ไม่ใช่เด็กเรียบร้อย ซ้ำยังทำตัวแยะ โดนไล่ออกทั้ง ๆ ที่กำลังจะจบ ม.หก แม่ไม่โหยงส่งผมไปอยู่เหนือ เพราะเธอไม่ได้อยากให้ผมทำตัว นักเลง ส่วนผมก็ไม่แค้นตัว เพราะผมต่อยมั่นจริง ๆ ต่อยคนที่ไม่รู้เรื่อง ชีวิตของผม ไม่รู้ว่าที่ผ่านมาแม่พบเจอผู้ชายแบบไหนมาบ้าง การ มาเรียกแม่ผมว่ากะหรี่หรือโสเภณีมันก็จะเกินไปหน่อย หรือบางครั้ง เหล่าผู้หญิงที่ทำงานแบบนั้น ก็อาจมีจิตใจที่สูงกว่าพวกมันพ่อลูก ก็ได้

คนที่เหยียดคนอื่นโดยการเหยียดซ้ำเหยียดซ้อนแบบนี้ รู้ได้ อย่างเดียวว่าพวกสวรรค์ตรงหว่างขาอยู่สูงกว่าสมอง

“ครับ ดินโอเค” ผมตอบน้ำเอก แล้วส่งยิ้มให้ “น้ำรู้ใช้ไหมว่า ทำไมผมทำ”

“แห้งละ” เขาตอบว่าผมเบา ๆ “ถ้าเป็นน้ำนะ มันคงตายไปแล้ว มันโกรธที่ดินต่อยพอมัน มันก็น่าจะเข้าใจบ้างว่าทำไมดินถึงต่อย มัน...ก็เพราะมันเป็นแม่ดิน”

“จริง ๆ คนทั้งโลกไม่ต้องเข้าใจผมหรอก แค่แม่เข้าใจผม น้ำ เข้าใจผมก็พอแล้ว”

“น้ำเข้าใจดินเสมอ...ไปอยู่ที่นั่นก็ดูแลตัวเองดี ๆ นะ”

ผมพยักหน้ารับ “ครับ ผมสัญญา”

“ดีมาก” เขายิ้ม แล้วหัวเราะอย่างมีความสุข “ส่วนเรื่องแม่ดิน น้ำดูแลให้เอง”

รถทัวร์จอดเทียบแล้ว ใครหลาย ๆ คนเริ่มทยอยขึ้นรถ แต่ผม ยังคงใจเย็น แม่เดินมาพร้อมกับน้ำเปล่าเย็นเฉียบและเอ็มร้อยสอง ขวด ส่งให้ผม

“ขอบคุณครับ” ผมยิ้มบาง ๆ ไม่กล้าสบตาแม่โดยตรงเพราะรู้ว่าครั้งนี้ทำให้แม่ผิดหวังจริง ๆ

“เข้าใจแม่นะดิน”

ผมพยักหน้า “ครับ...ไปอยู่กับตายายก็น่าสนุกดี ไม่ได้กลับไปนาน”

“แล้วอย่าไปสร้างปัญหาที่นั่นล่ะ”

“ที่นั่นคงไม่มีคนมาว่าแม่หรือครับ”

แม่ยิ้มด้วยแววตาเศร้าสร้อย เดินเข้ามาแล้วดึงผมเข้าไปกอด “เพราะแม่แท้ ๆ ที่ทำให้ลูกเป็นแบบนี้”

แม้กระทั่งทุกอย่างเลวร้ายแบบนี้ แม้ว่าจะโมโหแค่ไหน แม่ก็จะไม่โทษผม เธอเอาแต่โทษตัวเอง

“ไม่หรือครับ ถ้าแม่ไม่ผ่านผู้ชายเลว ๆ พวกนั้น แม่ก็จะไม่เจอน้ำเอกนะครับ”

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะ”

“ครับ”

ผมไม่โกรธแม่เหมือนกัน ที่จู่ ๆ ความโมโหทำให้แม่พูดว่าให้ผมไปตัดสันดานที่เหนือ เพราะที่นี้ผมไม่สามารถมีปากเสียงใด ๆ

ป่านนี้เรื่องของผมก็คงตั้งทั่วย่านแล้ว ยิ่งอยู่ตรงนี้ผมก็ยิ่งทำให้แม่อับอาย แม้รู้ว่ามันไม่ใช่ความจริง แต่การนินทาแบบปากต่อปากใส่สี่ตีไซมันก็ทำให้ผมขี้เกียจจะไปนั่งแก้ตัว ถ้าผมอยู่ แม่อาจติดขัดก็ได้ เพราะสังคมการกลั่นแกล้งและซ้ำเติมมันเลวร้าย บางคนอาจคิดว่าถ้าไม่ผิดก็ไม่จำเป็นต้องหนี...หะ โลกสวยสุดอะไรสุด ครั้งหนึ่งหลังจากเกิดเรื่อง น้ำเอกบอกว่ามีลูกค้าเดินมาที่หน้าร้าน ก่อนจะพูดว่า

“นั่นไง ร้านแม่ไอ้เด็กที่ต่อยครุตัวเอง อย่าไปซื้อมันเลย”

คนมันจะทำลายไม่ว่าชุกอยู่ในหลืบหรือที่ไหนก็ตามมันก็จะทำลายจนได้นั้นแหละ...คุณก็รู้สินี่

เพราะสังคมมันเป็นแบบนี้ เราแค่คนตัวเล็ก ๆ จะสู้ได้ยังไง หนีได้ก็หนี เพราะเรื่องเรียนโดนไล่ออกแล้ว ผมก็ต้องไปเรียนใหม่ปีหน้า อยู่ดี โลกสมัยนี้มันไว แค่มือกกับโทรศัพท์ก็เป็นฆาตกรเลือดเย็น ได้แล้ว เราสู้ไม่ไหวหรอก

แต่ก็ตีเหมือนกัน อยู่ในเมืองที่สังคมมันสกปรกและมีดดำ ไปตีมดดำกับธรรมชาติคงจะทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นมาก็ได้

“อย่าโทษตัวเองเลยครับ แม่ตั้งใจทำงานนะ ผมไปที่นั่นจะทำตัวดี ๆ”

“ถึงแล้วโทร.หาแม่นะลูก”

“ครับ”

สัญญาณเตือนครั้งสุดท้ายดังขึ้นแล้ว ผมถอยห่างจากแม่สามก้าว ก่อนจะหันหลังแล้วเดินขึ้นรถทัวร์ไป ไม่หันกลับไปหาแม่อีก เพราะไม่อยากให้ท่านห่วง และไม่อยากให้คุณรู้ว่าผมแอบร้องไห้...

เอาละ ทริปแบ็กแพ็คเกจยาวกำลังจะเริ่มขึ้น

สวัสดิ์เมืองเหนือ

ความตายที่ 2

ธรรมชาติ บ้านใหม่ เด็กหนุ่มในฝัน

ดวงตาคมกริบนั้นจ้องมาที่ผม คนตรงหน้าเผยรอยยิ้มเล็กน้อย แสงสว่างบางเบาเบี่ยงหลังทำให้ผมมองหน้าเขาได้ไม่ชัดเจน นัก รู้เพียงแต่กำลังถูกจับจ้องด้วยแววตาแสนอบอุ่น สัมผัสว่าริมฝีปากบางสวยกำลังยิ้ม นิ้วเรียวก้อย ๆ ได้อยู่เหนือแก้มขวา

“ตื่นได้แล้วนะครับ” น้ำเสียงนุ่มใสเอื่อยขึ้น โนมโบหน้าเข้ามาอีก ผมที่เพิ่งปรือตาค่อย ๆ ปรับสายตา ก่อนจะพบว่ารอบกายเต็มไปด้วยทุ่งดอกไม้สีสันสดใส ส่งกลิ่นเ้ายวน และร่างทั้งร่างในเวลาที่กำลังโดนทาบทับโดยอีกฝ่าย “คิดถึงจังเลยครับ”

คิดถึง...ใคร

ใครกัน

ราวกับมีสติรับรู้ว่ามีเพียงความฝัน ทว่ากลับรู้สึกว่างกลิ่นหอมรอบกายเป็นของจริง รวมทั้งกลิ่นลมหายใจจาง ๆ ของอีกฝ่ายที่ไชยแผ่ทั่วทุก ๆ คราว

ไม่รู้จัก...แม้จะพินิจใบหน้าหวานใสตรงหน้าแล้วก็ตาม ผม

กลับยืนยันว่าตัวเองไม่รู้จักคนคนนี้ ทำไมจึงต้องพบเจอ ทำไมจึงต้องปลุกเร้า ในหัวเต็มไปด้วยคำถาม กระทั่งเขาเอ่ยชื่อหนึ่งขึ้นมาที่ไม่ใช่ชื่อของผม

“ฟี่อิฐ”

นั่นคือคำสุดท้ายที่ผมได้ยินก่อนจะสะดุ้งตื่น ชมับปวดตบตบลามไปจนถึงท้ายทอยจนต้องขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด ตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งจึงยื่นมือไปปิดแอร์ที่ด้านบนตำแหน่งที่นั่งตัวเอง นาฬิกาบอกรเวลาตีห้า ตามรายละเอียดในตัว บอกว่าผมจะไปถึงบ้านตากับยายประมาณหกโมงเช้า ดังนั้นตอนนี้เหลือเวลาอีกเกือบชั่วโมง แต่เปลอแป็บเดียวตาก็สว่างแล้ว ไม่รู้สีกวงงอีก

ผมลืมความฝันแปลก ๆ นั้นไปสนิทหลังจากตื่นขึ้นมา รถทัวร์ยังเคลื่อนตัวฝ่าความมืดและระยะทางตรงหน้าไปอีกเรื่อย ๆ ผมแหม่ม่านสีน้ำเงินหมื่นอับเล็กน้อยก่อนเยียมหน้าทอดมองนอกหน้าต่างเห็นเพียงทิวเขาไกลลิบที่เริ่มมีเส้นแสงเรือง ๆ อาบไล้ ปิดม่านลง แล้วนั่งนิ่ง ๆ เบื่อ ๆ รอการไปถึงยังจุดหมาย

ปานนี้แม่จะตื่นหรือยัง แม่จะเตรียมของไปขายหรือยัง หรือว่าแม่กำลังหมักไก่ เตรียมผักเครื่องปรุงต่าง ๆ จนไม่ได้นอนเหมือนที่เห็นจนชินตา อยากโทร.หา ระยะเวลาที่ห่างกันมานานทำให้คิดถึงแต่ถ้าหากโทร.ไปตอนนี้ ผมก็อาจทำให้แม่เป็นห่วง สุดท้ายจึงกัดฟันฝืนใจ ไม่โทร.ไป...ผมอยากทำให้ท่านมั่นใจว่าผมสามารถใช้ชีวิตตรงนี้ได้อย่างดี

ส่วนเรื่องตากับยาย ผมรู้จักท่านเพียงผิวเผินเท่านั้น สมัยเด็ก ๆ ช่วงประถม แม่พาผมกลับบ้านช่วงสงกรานต์ที่อยู่หลายครั้ง จนถึงมัธยมต้น ตากับยายเป็นคนใจดี ใจเย็น ไร่เร่งตลอดเวลา ข้ายังเป็นคนเฒ่าคนแก่ที่มีสุขภาพจิตค่อนข้างดีเลยทีเดียว แต่ท่านก็

ยังไม่ได้แก่มากนัก แค่อายุสิบปีนิด ๆ เอง ตอนท่านทั้งสองมีแม่ผม ท่านเพิ่งอายุยี่สิบกลาง ๆ ส่วนแม่เอง เพราะความผิดพลาด จึงมีผม ตั้งแต่อายุสิบห้า-สิบหก นั่นทำให้ท่านทั้งสองกลายเป็นตายายตั้งแต่ ยังหนุ่มยังสาว

ทั้งสองทำไร่ส้ม มีที่ดินประมาณสามสิบไร่เศษ เท่านั้นก็เพียงพอที่จะสร้างฐานะได้อย่างมีอยู่มีกินแล้ว ผมไม่ได้หวังเรื่องปากท้อง เลยสักนิดตอนที่ยังคิดว่าอาจต้องมาอยู่ที่นี่ แต่หวังเรื่องความสัมพันธ์ และความเคยชินต่างหาก แม้จะกลับมาหาท่านหลายครั้ง ทว่าในวัยเด็ก ผมมีความสุขกับการเล่นกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้านมากกว่าจะมาสนิทกับท่านทั้งสอง อาจดูเป็นคนขี้แย แต่ผมก็ยังกล้าพูดว่ารู้จักเพื่อนบ้านมากกว่าตากับยายตัวเองด้วยซ้ำ

แต่ท่านรักผม ท่านส่งของขวัญวันเกิดให้ผม ทุกโอกาส ทุกเทศกาลผมจะได้รับของที่ส่งมาจากท่านเสมอ ดังนั้นแล้วความกังวลที่มีจึงคิดว่าจะสามารถลบมันทิ้งได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

แสงแรกยามเช้าเริ่มส่องผ่านรอยพลั่วไหวของผ้าม่าน ผมค่อย ๆ รวบม่านมาเก็บไว้ที่ด้านหนึ่ง วิวทิวทัศน์ด้านนอกเริ่มปรากฏชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ สองข้างทางก็เต็มไปด้วยทุ่งนาและสวนผลไม้ ผมนั่งมองสิ่งเหล่านั้นอย่างใจเย็น กระทั่งเวลาผ่านไป รถมุ่งสู่ตัวอำเภอแล้วจอดลงที่บขส. ในเวลาที่ช้ากว่ากำหนดประมาณสิบนาที

ตากับยายมายืนรออยู่ตรงท่ารถเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองสวมชุดม่อฮ่อมและเสื้อแขนยาวตัวหนาทับไว้อีกชั้นเพราะช่วงเช้าอากาศค่อนข้างเย็น

“สวัสดิ์ครับ ตา ยาย” ผมยกมือไหว้ท่านทั้งสอง ยอมรับว่าหลงเหลือเสี้ยวเศษความไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ทั้งหมด

ยายยื่นมือมารับไหว้ “ไหว้พระนะหลานนะ”

“มาอยู่กับตากับยายก็ไม่ต้องคิดมากนักะ ยังไงหลานจะต้องสบายแน่ๆ” ตาตบบ่าผมเบาๆ เป็นการเรียกขวัญ ก่อนทั้งสองจะเดินนำผมตรงไปยังลานจอดรถ รถปิคอัพคันใหม่เอี่ยมจอดอยู่ตรงนั้น ก่อนที่เราสามคนจะมุ่งหน้าสู่บ้านสวนที่ความทรงจำของผมฉายภาพได้เพียงเลือนราง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

หลังจากผ่านเส้นทางหลวงจนมาถึงทางกรวดและอดทนกับการหัวโยกหัวโคลน เราทั้งสามคนก็มาถึงบ้านใหม่ของผม บ้านที่ตากับยายบอกว่าเตรียมห้องและทุก ๆ อย่างไว้ให้ผมเรียบร้อยแล้ว

ในความคิดของผม และความทรงจำเมื่อสามสี่ปีก่อน บ้านของคุณตาคุณยายคือบ้านไม้เก่าเก็บ ยกพื้นสูง หลังคาเก่าๆ ยามฝนตกยังต้องหากะละมังมารองน้ำเพื่อไม่ให้มันเปียกไปทั่ว ทว่าสิ่งที่ผมเห็นตรงนี้นั้นราวกับว่าภาพในความทรงจำผมผิดเพี้ยน บ้านตรงหน้าคือบ้านปูนชั้นเดียว ขนาดทั้งหมดสองห้องนอนสองห้องน้ำ มีชานหน้าบ้านสำหรับนั่งเล่น แทนที่ด้านหลังเก่าที่ตอนนีเหลือเพียงเศษซากไม้กองอยู่โรงเก็บด้านหลัง และข้างบ้าน ตรงที่เคยเป็นแปลงผักสวนครัว ตอนนีกลายเป็นสวนหย่อม มีโต๊ะหินอ่อน และชิงช้าที่ผูกโยงกับต้นมะม่วงที่คั่นตา ซ้ำยังมีรั้วรอบขอบชิดอย่างดี

ผมมองภาพตรงหน้าราวกับว่ามันคือความฝัน ตกตะลึงกับความเปลี่ยนแปลงเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น แสดงว่าช่วงเวลาที่ผ่านมา ผลผลิตทางการเกษตรของตากับยายทำกำไรได้ดีมาก ๆ มากเสียจนความคิดแย่ ๆ เริ่มครอบงำแล้วตั้งคำถาม...ว่าทำไม ทั้ง ๆ ที่รวยขนาดนี้ ถึงไม่คิดจะส่งเงินไปช่วยแม่และผมบ้าง ที่นั่น...ที่ซึ่งผมจากมานั้นใช้ชีวิตลำบาก ปากกัดตีนถีบสุดฤทธิ์ ทำไม แต่ผมก็ไม่ได้ถาม

ออกไป ปล่อยให้มันจมลงไปในส่วนลึกที่ดำมืดของจิตใจก็พอ

“เติมที่นะดิน ตากับยายเข้าไปดูงานในไร่ข้าวโพดก่อน เดี่ยว บ่ายๆ ไปกาดแล้วจะซื้อกับข้าวมาฝาก” ตาเอ่ยบอกกับผมเป็นภาษากลางที่ยังคงติดภาษาถิ่นภาคเหนือมาบ้าง ที่จริงผมเป็นคนเหนือ ตั้งแต่เกิด ทว่าเพราะการเลิกราระหว่างแม่และพ่อตอนเกิด มีเรื่องบางอย่างที่ทำให้แม่ต้องออกไปใช้ชีวิตอยู่ที่พุทธมณฑล จึงทำให้ผมไม่ได้ใช้ภาษาเหนือเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน แต่ก็ยังฟังออกอยู่ คำที่คุณตาบอกมานั้น...กาด แปลว่าตลาด ผมชอบภาษาเหนือนะ ผมว่ามันมีเสน่ห์ดี แต่พอเคยลองพูดแล้วมันก็ไม่ชินจริง ๆ

ไม่คิดว่าเป็นช่วงเวลาสองสามวันที่แม่โทร.มาหาตายายว่าจะฝากผมมาอยู่ด้วยช่วงหนึ่ง ทั้งสองจะทำให้ผมขนาดนี้ เติงหกฟุต พร้อมกับฟูกใหม่เอี่ยม ตู้เสื้อผ้า แอร์ ทุกอย่างครบครัน แอมห้องก็ยังพูดได้เต็มคำว่าโคตรสบาย จัดการเก็บเสื้อผ้าใส่ตู้อย่างลวก ๆ แล้วเดินออกมานอกบ้าน

หลงเหลือความทรงจำไม่มากจริง ๆ ผมกำลังเดินสำรวจรอบบ้านไปเรื่อย ๆ ถึงจะบอกว่าบ้านนี้มีรั้วรอบขอบชิด ทว่ามันก็ไม่ใช่กำแพงที่บดบังสายตาบ้านนี้กับภายนอก ชาวบ้านที่นี่ยังมีมิตรไมตรีต่อกัน รั้วที่ว่าจึงเป็นรั้วอริสทิบเตี้ย ๆ สูงเพียงเอว สูงไปกว่านั้นก็จะเป็นช่องว่างห่าง ๆ พอให้พบปะเห็นหน้ากันได้ สองข้างซ้ายขวาของบ้านมีบ้านชาวบ้านที่ไม่เปลี่ยนไปจากเดิมนัก เดินไปจนถึงหลังบ้าน ผมก็ต้องชะงัก ส่วนของหลังบ้านเป็นป่ารก ๆ เต็มไปด้วยหญ้า วัชพืชเถาวัลย์ กับต้นไม้ห่าง ๆ ทว่าในบริเวณที่พื้นที่รกร้างขนาดนั้น ผมมั่นใจว่ามันยากมาก ๆ ที่จะมีใครยืนแอบอยู่ตรงต้นไม้หนึ่งใต้นั้น และใช่!

...ผมเห็น!!!

สายลมเย็นเยียบพัดผ่านจนเสียวสันหลังวาบ ผมจ้องเพ่งเข้าไปที่ต้นไม้ นั้น ร่างนั้นก็ยังไม่หายไป ช้ำราวกับรู้ว่าผมมองอยู่อีกฝ่ายยิ่งเปิดเผยตัวตนออกมาโดยเดินออกมาจากต้นไม้ นั้น ทำให้ผมเห็นเขาเต็ม ๆ

ร่างเล็กของเด็กชายน่าจะร่วนราวคราวเดียวกัน หรืออ่อนกว่าผมนิดหน่อย ยืนนิ่งตรงนั้น ใบหน้าขาวเนียนที่เห็นเครื่องหน้าไม่ชัดเจนนั้นไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ ราวกับว่าเราสองคนจ้องกันนิ่ง ๆ แล้ววินาทีต่อมาก็มีเรื่องให้ผมต้องรู้สึกขนลุก เราห่างกันนับสิบเมตร ผมเห็นเพียงริมฝีปากเขายับเบาบาง

แต่ผมกลับได้ยินน้ำเสียงนั้นราวกับเขามากกระซิบข้างหู

“พี่อิฐ...”

อิฐ...อีกแล้ว

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ ผมรู้สึกกลัวขึ้นมาทั้งที่เวลานี้ยังเป็นกลางวัน แดด ๆ ริมเดินกึ่งวิ่งจากด้านหลังบ้านตรงมาที่หน้าบ้าน หวังว่าการมาของผมหครั้งนี้นั้นจะไม่ทำให้ผมเจออะไรแปลก ๆ นะ ทั้งเรื่องฝันนั้นก็ทีแล้ว แล้วนี่อะไร อะไรกัน!

ผมไม่ได้คิดไปเอง ถ้าผมจะเป็นคนคิดไปเองได้ขนาดนี้ผมคิดว่าตัวเองคงใกล้บ้าเต็มที เนื้อตัวสั่นเทิ้ม รู้สึกแปลก ๆ กับความรู้สึกขึ้นมาดื้อ ๆ

แล้วเสียงเรียกจากหน้าบ้านก็ทำผมเกือบสติหลุดอีกครั้ง ชายวัยกลางคนยืนกระหืดกระหอบอยู่ตรงประตูหน้าบ้าน ร้องเรียกตามผมอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ลุงดร ลุงดร เป็นเรื่องแล้ว”

ด้วยน้ำเสียงที่ตระหนกตกใจขนาดนั้น ผมจึงรีบไปเปิดประตูให้เขา

“สวัสดีครับ ตาไม่อยู่ครับ ออกไปทำธุระ มีอะไรฝากไว้หรือ เปล่าครับ?” ผมเอ่ยถาม คนตรงหน้าไม่ตอบ ยืนค้อมตัวหายใจ พิถีพิถัน มองหน้าผมด้วยความกลางแกลงราวกับสงสัยในตัวตนของผม จึงต้องคลายความสงสัยด้วยการแนะนำตัวเอง “ผมดินครับ หลานตาตอ มีอะไรฝากไว้กับผมได้ครับ”

“ไอ้หนอม ไอ้หนอมที่หายไปเมื่อวาน”

“...”

“มันตายแล้ว เจอศพมันที่ท้ายไร่ส้มติดดินเขาโน่น”

ทันทีที่ได้รับข่าวสารจากคนตรงหน้า ผมชะงักงัน นี่ผมไม่ได้เตรียมตัวเลยสักนิด ว่าการมาที่นี่ต้องเจอเรื่องแบบนี้ ไร่ส้มกับไร่ข้าวโพดตาบอกว่ามันอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง ผมรีบติดต่อไปทางยายทันทีเพราะโทร.หาตาไม่ติด ไม่นานนักหลังจากการแจ้งข่าวสาร ตากับยายก็มาถึง ผมติดรถไปด้วย พร้อมกับคนงานคนนั้นที่เริ่มหน้าเสีย ตัวสั่น สติเริ่มแตก ดูจากเนื้อตัวที่ช็อกเหวี่ยงและสั่นสะท้าน

ตลอดระยะทางไปไร่ส้ม ยิ่งใกล้สถานทีนั้น คนที่นั่งข้างๆ ยิ่งเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคน เสียงแปลกๆ ที่เขาเปล่งออกจากลำคอก่อนทำเอาผมขนลุก มันเป็นเสียงครางต่ำๆ พร้อมกับแขนขาที่สั่นเป็นเจ้าเข้า ตากับยายเงยบกริบ ไม่พูดอะไรสักคำ พอไปถึง รถของเจ้าหน้าที่ก็จอดอยู่แล้วพร้อมๆ กับเหล่าคนงานที่ยืนมองดูศพ

ยอมรับลึกๆ ว่ากลัวที่จะเห็นอะไรแบบนี้ แต่ผมไม่อาจขัดขวางความอยากรู้อยากเห็นได้ จึงค่อยๆ แทรกตัวเข้าไปท่ามกลางไทยมุงทั้งหลายเพื่อมองสิ่งที่เกิดขึ้น นับว่ายังโชคดีที่ใครสักคนนำกระสอบป่านมาคลุมร่างไว้ คนงานที่วิ่งไปตามตากับยายบอกว่าเขาหายไปเมื่อคืน แต่ผมคิดว่าเขาเพิ่งเสียชีวิตได้ไม่นานด้วยซ้ำ เคยดูสารคดีอะไรแนวนี้มาเยอะ สารคดีตำรวจก็ผ่านหูผ่านตามาบ้าง ที่คิดแบบ

นั่นก็เพราะเห็นได้ชัดว่าเลือดที่อยู่ตรงพื้นดินยังไม่แห้ง มองเห็นสีแดงสดของมันอยู่ แถมยังไม่จับตัวเป็นก้อน มีบางส่วนที่ซึมผ่านกระสอบป่านออกมาเป็นรอยเลือดดวงเล็ก ๆ อีกด้วย

ไม่มีกลิ่นเหม็นใด ๆ ที่น่าหวาดหวั่น ศพยังไม่เน่า เพียงกลิ่นคาวเลือดจาง ๆ ที่ลอยมากับสายลม ตากับยายเข้าไปคุยกับเจ้าหน้าที่ ส่วนผมเดินกลับมาที่รถ ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน ไม่เคยพบเจอความตายที่กล้าขนาดนี้ จึงต้องถอยมานั่งทำใจ นึกเคืองตัวเองที่เสนาหน้าเข้าไปดู แม้จะไม่เห็นศพจริง ๆ ก็เถอะ...แต่ที่นั่น ตรงหน้าคือคนตายนะ

ผมมองกลุ่มคนที่เริ่มวุ่นวายอยู่ห่าง ๆ แต่ในตอนนั้นเอง...ท่ามกลางฝูงชนนับสิบคนที่มึนงงมึนงง

ใครสักคนยืนอยู่ด้านหลังสุด เขย่งเท้าชะเง้อมองข้ามไหล่เหล่าผู้ใหญ่ที่ยืนออกันเรียงราย โยกซ้ายทีขวาที แต่สุดท้ายก็ไม่มีผลสำเร็จ เขาเดินถอยออกมาเงิบ ๆ แล้วทั้งตัวนั่งลงตรงต่อไม้เล็ก ๆ ไม่ไถลนัก

สีหน้าเขานิ่งเฉย ผมเพิ่งมองราวกับค้อนเคยมาแสนนานแต่นึกไม่ออก พลันวินาทีนั้นสติที่หายขาดไปวูบหนึ่งกลับมา เป็นจังหวะเดียวกับที่เขาเงยหน้าขึ้น

คนคนเดียวกับในฝัน?

คนที่เรียกผมว่า...พี่อู

เรื่องแบบนี้มันสามารถเกิดขึ้นได้จริง ๆ จังหรือ หรือว่าผมแค่จิตตกไปเอง ทั้งเรื่องความฝัน ทั้ง...ที่หลังบ้าน

เด็กหนุ่มคนนั้นนั่งตัวสั่น ประสานมือกันแน่น เงยหน้ามาสบตาผมเบา ๆ แล้วไม่แสดงอารมณ์ออกมา สัมผัสเพียงว่าน้ำตาของเขาค่อย ๆ ไหลเอ่อ ช่วงเวลานั้นผมลำบากใจมากที่สุด เพราะ

เขาร้องให้ มองผมสลับกับจุดพบศพซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนหัวใจรู้สึกปวด
หนีบขึ้นมา

ผมหวังว่าอย่าให้เป็นอย่างที่ผมคิดเลย...

หวังว่าเด็กนั้น...จะไม่ใช่ลูกชายของผู้ตายนะ

วินาทีนี้ผมล้มเลิกความสงสัยทั้งหมดที่ไม่อาจยืนยันในความ
เป็นจริงได้ รีบเดินไปตักน้ำในกระติกใกล้ๆ ก่อนตรงไปนั่งลงข้างๆ
เขาทันที

“กินน้ำก่อนนะ”

เขามองหน้าผมด้วยแววตาสงสัย แต่คงไม่อาจเทียบเทียบ
ความเสียใจที่มีได้

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยออกมาซ้ำๆ “แต่ไม่เป็นไรดีกว่า”

“ทำใจดี ๆ ไว้นะ”

หลังจากนั้นเด็กหนุ่มช่างๆ ก็ไม่ตอบอะไรผมอีกเลย ผมเอง
ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ระหว่างที่เรื่องการพบศพกำลังวุ่นวาย สิ่งเดียว
ที่ผมทำได้คงเป็นการอยู่ใกล้ๆ

เพราะคนเสียใจ...มักต้องการใครสักคน

ความตายที่ 3

คนตาย ฆีปา ความหิวโหย

แคว้นแรกที่ย่างก้าวเข้ามาที่บ้านใหม่ สิ่งที่ต้องรับผมก็ช่างเป็นเรื่องที่น่ายินดีเหลือเกินจริง ๆ ผันแปรทุก ๆ คนที่เรียกผมว่าอิฐ สองครั้ง กับการที่มีคนตายในไร่ของตา ปรับตัวยากเอาการ แต่ถามว่าทั้งหมดผมกลัวอะไรที่สุด ผมกลัวเหตุการณ์ร้ายโร้มากที่สุด แม้จะกังวลเล็ก ๆ กับเรื่องที่เกิดก่อนหน้านั้น ทว่าท้ายที่สุดแล้วผมก็ยังกลัวสิ่งที่เราสามารถจับต้องได้อยู่ดี...ความตาย

หลังจากเหตุการณ์นั้นจบลง การจัดการเรื่องคดีความต่าง ๆ ก็เป็นไปตามรูปแบบ ตาของผมเป็นคนจัดการ เบื้องต้นทางตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นการฆาตกรรม นั่นคงเพราะสภาพศพจากคำบอกเล่าจากตาคือค่อนข้างแย่มาก หน้าท้องถูกแหวกกรวกับถูกฉีกกระชากแรกที่เดียวชาวบ้านบอกว่านั้นอาจเป็นการโดนสัตว์ทำร้าย เพราะท้ายไร้ติดกับภูเขาที่เป็นป่าลึก แต่ทางตำรวจกลับบอกว่าไม่มีรายงานเรื่องเจอสัตว์ร้ายในเขาลูกนั้นมาเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว และอีกอย่าง...ไม่พบความน่าสงสัยที่จะเป็นสัตว์เลย แม้แผลหน้าท้องศพ

จะโดนแหวกกระชากจนกระจัดกระจายก็ตามที มันก็ไม่มีร่องรอย การกัด ขยี้ จิ้งสันนิษฐานว่าเป็นการฆาตกรรมแทน

เรื่องนี้ผมจะไม่ยุ่ง ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อเป็นนักสืบอะไรเทือก นั้น ผมคงไม่เสนอหน้าเข้าไปพุดจาอะไรเลอะเทอะเหมือนตัวเองเก่ง หลอก เพราะถ้ามันคือการฆาตกรรมจริง ๆ ผมก็คงตายโหงเป็นศพ แรก ๆ

กลัวไหม กลัว...แต่ถ้าถามว่ามีผลกับชีวิตมั๊ย ก็คงไม่ หรืออาจ เพียงนิดหน่อย เพราะผมคงจะไม่เข้าไปทำร้ายใครอีกสักพักใหญ่ ๆ ไม่ใช่ เพราะกลัวผีนะครับ แต่ที่ที่เคยมีคนตาย ใคร ๆ ก็ไม่ยอมไปทั้งนั้นแหละครับ ขนาดคนงานที่ตาจ้างยังขอลางาน สุดท้ายเห็นว่าพุงนี้ ตายายต้องไปเยี่ยมแรงงานต่างด้าวมาช่วยจัดการงาน

“ไม่ต้องไปทำร้ายนะ” ตาบอก “จนกว่าตำรวจจะจับคนร้ายได้”

“ครับ” ผมพยักหน้า หลังจากเราสามคนมานั่งดูโทรทัศน์ในตอนค่ำ “ผมเองก็ไม่ได้อยากไปด้วยครับ”

“ดีแล้ว” ยายเอ่ยเสียงสั้น “มีคนตายในไร่แบบนี้ยายเองยังไม่อยากเข้าได้เลย”

“คิดว่าใครกันที่จะฆ่าแกงกันได้รุนแรงขนาดนั้นครับ?” ผมถามต่อ

“ตาก็ไม่รู้หรอก แต่ที่สงสัยคือถ้าจะฆ่าก็แค่ฆ่า ไม่น่าจะมาจากไล่ควักพุงกันแบบนี้ มันรุนแรงเกินไป”

“หรือถ้ามันไม่ใช่คน” ยายแทรกขึ้น “ตา...ไรเราไม่ได้ไหว้ขอมา ก็ปีแล้วนะ”

“สาม...มั้ง” ตาทำท่าครุ่นคิด “ยายคิดว่ามันจะเกี่ยวหรือ”

“ก็ไม่แน่นะ เกิดโตมาจนแก่ก็ไม่เคยเจออะไรแบบนี้” ยายลูบ

แขนที่ชนลูกชูชัน “ถ้าไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ ก็คงเพราะไขมันมันหิว”

ผมขมวดคิ้ว มองสองคนคุยกันในเรื่องที่ผมไม่รู้จนต้องถามออกไป “ไขมัน...คืออะไรหรือครับ”

ยายหันมามองผม ยิ้มอย่างอบอุ่น “ผีป่าลูก...เรียกได้หลายอย่างตามความเชื่อ ทั้งผีป่า ผีโพง ผีไขมัน มันมีหลาย ๆ ความเชื่อ บางคนก็บอกว่าผีโพงไม่ใช่ผีป่า แต่เป็นคนเล่นของ ส่วนไขมันก็ตามความเข้าใจคือพวกวิญญาณที่อาศัยอยู่ในป่านะ”

“ฆ่าคนได้ด้วย?”

“ความเชื่อมันมีมาแต่โบราณ คนเผ่าคนแก่เคยเล่าไว้ เราก็เชื่อพอยึดเหนี่ยวจิตใจ” ยายยิ้มบางเบา “แต่ไร่ของยายไหว้มาทุกปี จนสองสามปีมานี้แหละ โนน...สิบกว่าปีก่อน เกือบยี่สิบบั้ง มีคนตายในไร่เราเหมือนกัน เรื่องมันนานมาแล้ว มีหมอผีหมู่บ้านมาดูมาทรง บอกว่าผีป่าหิว ต้องการอาหาร ต้องเซ่นไหว้ ครั้นนั้นทั้งหมู่บ้านลงทุนล้มควายทั้งตัวไหว้ผีป่าเลย แล้วก็ไม่มีคนตายอีก ตากับยายเลยทำการไหว้ผีป่าตามความเชื่อมาตลอดทุก ๆ ปี แต่พอหลัง ๆ คิดว่ามันจะไม่มีแล้วก็เลยเพลลา ๆ ลง”

ผมพยักหน้า เข้าใจในสิ่งที่ยายบอก มันเป็นเรื่องของความเชื่อ ถึงในใจจะมีคำถามอะไรเยอะแยะก็เถอะ แต่ผมก็จะละทิ้งมันไว้ที่คำว่าความเชื่อ มันไม่มีอะไรตายตัวอยู่แล้ว...แต่ในความจริงแบบนี้ ผีสามารถฆ่าคนได้นั้นหรือ

สงสัย แต่ก็หวังว่าตำรวจจะพบฆาตกรจริง ๆ เพื่อความสบายใจของใครอีกหลายคนที่ไม่ได้เชื่อเรื่องพวกนี้...ตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เช้าวันต่อมา

ตำรวจมาหาตายายแต่เช้า รวมทั้งคนงานด้วย เพื่อทำการสอบปากคำเพิ่มเติม ผมที่ไม่ได้รู้อะไรจึงไม่ได้อยากอยู่ในสถานการณ์กตตันนี้ ผมโดนส่งมาเพื่อตัดสินัย ไม่ได้โดนส่งมาเพื่อถูกสอบปากคำใดๆ สิ่งแรกที่ทำคือรำนารถมอเตอร์ไซด์ที่ตากอຍมือสองมาให้ผมใช้โดยเฉพาะขับออกไป เพราะพวกท่านอายุเยอะแล้ว ส่วนใหญ่ไปไหนมาไหนก็ใช้รถใหญ่เสมอ

ผมออกมาที่ตัวตำบล เพราะตาบอกเอาไว้ว่าในตำบลมีทั้งสถานที่ท่องเที่ยวและร้านอาหารต่างๆ มากมาย อีกอย่างที่ผมลืมบอกไป นั่นคือมาที่นี่ผมได้เงินใช้เท่าๆ กับค่าแรงขั้นต่ำ มากกว่าที่ผมได้จากการอยู่กับแม่ด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้บอกว่าอยู่กับแม่มันไม่สบายนะ ดังนั้นผมจึงเก็บไว้สองร้อย การใช้ชีวิตที่มีอาหารสามมื้อครบครัน กินดีอยู่ดี บางครั้งแทบจะไม่ต้องใช้เงินเลยด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างว่า ผมเองก็ยังวัยรุ่น เห็นของอะไรน่ากินมันก็ต้องอยากต้องหิวเป็นธรรมชาติ สุดท้าย หลังจากผมขับรถไปตามเส้นทางที่ไม่ค่อยคุ้นชินเกือบยี่สิบนาทียผมก็เข้าสู่โซนตัวตำบลที่เพียบพร้อมไปด้วยร้านอาหาร

ผมเข้าไปที่ร้านกาแฟร้านหนึ่ง สั่งชาเขียวพร้อมกับเค้กฝอยทองมากิน หวังจะนั่งชิลล์ๆ ชมบรรยากาศใหม่ ๆ อะไรๆ ที่แปลกตาไปพลางๆ ทว่ายังไม่ทันที่ของที่สั่งจะมาเสิร์ฟ ผมก็หันมองไปเห็นใครบางคนที่นั่งอยู่ตรงศาลารอรถ เขาคือเด็กหนุ่มคนเมื่อกวานคนที่ผมไปนั่งนั่งๆ ซ้างๆ เขาที่ร้องให้ออกมาเจียบๆ ตอนที่พบศพ

ย้อนกลับไปเมื่อกวาน หลังจากผมพ่น้ำไปให้เขา ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะสามารถช่วยอะไรได้ไหม แล้วเขาก็ตอบปฏิเสธ จากนั้นเขาก็เอาแต่ร้องให้ ร้องออกมาเจียบๆ ผมนั่งอยู่ข้างๆ เพราะไม่รู้จักกัน

เลยไม่รู้จะปลอบใจยังไง ผมแค่ไม่ชอบเห็นใครเสียใจ ผมเกลียดน้ำตา แต่ไม่ใช่เพราะผมเกลียดเขานะ ผมเพียงแค่รู้สึกว่ามันกำลังสะท้อนภาพเดิม ๆ ของผมออกมาเท่านั้น ภาพของเด็กซีแคคนหนึ่งที่โดนกลั่นแกล้งสารพัด จนวันหนึ่งมันจนตรอกและสู้ตอบ...นั่นแหละน้ำตาของผมจึงหายไป ดังนั้นผมจึงแอบรู้สึกแย่ทุก ๆ ครั้งที่เห็นน้ำตาจากใคร อยากยื่นมือเข้าช่วย อยากบอกว่าสักวันจะแข็งแรงขึ้น แต่ภาพของเขาที่ผมเห็นเมื่อวานผมคงพูดแบบนั้นไม่ได้

“คนรู้จักหรือ” ผมถามเขาในตอนที่ยังนั่งร้องไห้เสียบ ๆ หันหน้าไปตรงจุดเกิดเหตุเพื่อให้เขารู้ว่าผมหมายถึงศพซึ่งกำลังถูกเคลื่อนย้าย

เขาพยักหน้า

“งั้น...หรือ”

เขาหันมามองหน้าผม สายตาที่มองมานั้นเต็มไปด้วยคำถาม ผมเองก็รู้ว่าเป็นคนแปลกหน้า แต่ผมก็เลือกที่จะไม่ตอบอะไร ยกริมฝีปากเล็ก ๆ คิดว่าเวลานั้นเขาคงไม่อยากจะรับรู้ชื่อเสียงเรียงนามของผมหรอก

เปลี่ยนท่านั่งเป็นขัดสมาธิ อยู่ข้าง ๆ ไม่ได้ลุกไปไหน ก็ไม่รู้ว่าเขาจะเข้าใจไหมว่าผมกำลังให้กำลังใจอยู่ แต่วันที่นี้ใช้คำว่า “สู้ ๆ” มันก็จะดูโง่เกินไปเสียหน่อย...สรุปคือเสียบ ดึกว่า

“พ่อ...”

แล้วเขาก็ตอบทำลายความเสียบ มันเป็นคำตอบที่ผมรู้สึกเสียใจมากที่สุด อาจแย่เสียบหน่อยที่ผมไม่ได้มีความผูกพันกับคนเป็นพ่อตัวเองนัก แต่ถ้าพูดเรื่องความเสียใจผมเข้าใจดี

“เสียใจด้วยนะ”

เขาเสียบอีกแล้ว หรือบางที มนุษย์สัมพันธ์ของผมคงจะห่วย

แต่จะไปเสียหน่อย ก็แหล่งละ ที่โรงเรียนเก่ามีคนคบผมที่ไหนกัน? ผมไม่ได้อยู่ในจุดน่าคบเลยสักนิด จากไอ้ลูกหมาที่โดนแกล้งตลอดเวลา พัฒนาไปเป็นหมาบ้าที่กัดคนที่เข้ามาเหยยไม่เลือก...เป็นคุณ คุณก็ คงจะถอยห่างผมเหมือนกัน

แล้วคนข้างๆ ก็ลุกขึ้นก่อนเดินจากไป ผมไม่มีคำร้องหรือชวนคุยในหัวเลยจึงทำได้แค่เพียงมองอยู่ห่างๆ จนเขาปะปนกับคนงาน แล้วผมก็ถูกตาเรียกกลับบ้าน

แล้ว...ทำไมวันนี้ ตอนนี้ เขามาอยู่ที่นี้กันล่ะ

ผมคิดว่าเขามารอดโดยสาร แต่ว่ากระทั่งขาเขี่ยวมาเสิร์ฟจนผมดื่มมันหมด ผมจ้องเขาอยู่ตลอดด้วยความรู้สึกสนใจบางอย่าง รวมทั้งมีรถโดยสารผ่านเขาไปนับสิบๆ คันแล้ว แต่เขาก็ยังนั่งอยู่ตรงศาลานั้น สายตาเหม่อลอยพิกล

ผมควร...ไปหาเขา

คิดได้แบบนี้ผมจึงรีบคิดเงินแล้วขับมอเตอร์ไซค์ไปหาเขา ทำตัวไม่ถูกเหมือนกันตอนที่จอดรถแล้วต้องเดินไปหาทุกๆ ที่เราไม่รู้จักกันมาก่อน ผมรู้สึกสนใจเด็กหนุ่มคนนี่จริงๆ นะ อาจเพราะในเวลานี้เราต่างก็ขาดพ่อเช่นเดียวกัน แม้มันจะต่างเหตุผลก็ตามที

“สะ...สวัสดิ์” ผมคิดว่า ผมควรจะต้องหัดเข้าสังคมให้มากกว่านี้เสียแล้ว

เขาหันมามองผม ยิ้มบางๆ “พี่...เมื่อก่อน”

“อืม จำได้แล้วสินะ” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายจำได้ ผมก็เบาใจ จึงค่อยๆ เดินลงไปนั่ง ห่างกับเขาเล็กน้อย พินิจใบหน้าที่มีอมยิ้มนิดหน่อยของเขาอีกครั้ง ดวงตาเขาไม่ได้มองมาที่ผม มันเหม่อลอยมองออกไปไกลแสนไกล ดวงตาชั้นเดียวคมกริบดูอ่อนไหว นัยน์ตาราวกับเคลือบม่านน้ำตาเอาไว้ จมูกโด่งได้รูปนั้นสุดเบาๆ คล้ายจะผ่านการ

ร้องไห้มาไม่น้อย ริมฝีปากบางเรียบแม่นยำ ได้ยินเสียงเขาถอนหายใจอยู่หลายครั้ง เนื้อตัวดูเปราะเป็อน ทั้งๆ ที่จริงแล้วเขาเป็นคนผิวพรรณดี เรียกได้ว่าเนียนสวยกว่าผู้หญิงเสียด้วยซ้ำ แถมตัวก็บอบบาง แขนขาเล็กนิดเดียว ยังกดีที่พอมิเนื้อมิหนังบ้าง ซีนพอมไปกว่านี้คงเหลือแค่กระดูก

เขาหันมามองผม นั่นทำให้ผมรู้ว่าตัวเองจ้องคนตรงหน้ามากเกินไปแล้ว จึงแสวงหันไปทางอื่น โดยที่ลึกๆ ยังรู้สึกว้าไบหน้าและเครื่องหน้านั้นชวนมองเหลือเกิน

“มาอยู่ใหม่หรือครับ”

“ใช่ เพิ่งย้ายมาจากปริมณฑล”

“คิวเข้มเร็วเล็กสูง “ผมไม่เคยได้ยินจังหวัดนี้เลยครับ”

คำพูดไร้เดียงสาทำให้ผมแอบขำขึ้นมาเล็กๆ “มันคือพื้นที่จังหวัดรอบๆ กรุงเทพฯ”

“ครับ” เขายกริมฝีปากไม่ถึงกับยิ้ม แต่แววตากลับสดใสขึ้นอย่างเห็นได้ชัด กะพริบตาแล้วยกแขนเสื้อปาดน้ำตาใสๆ นั้นออกทำให้ผมเห็นดวงตาเขาชัดเจนมากขึ้น ข้าส่วนที่ถูกเซ็ดถูเมื่อครู่ก็ทำให้ใบหน้าเผยส่วนที่เนียนใสของเนื้อผิวขึ้นไปอีก “ผมนี่โง่จัง”

“ไม่หรอก” ผมตอบ “บางคนก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน เราไม่จำเป็นต้องรู้มันไปหมดหรอก”

“ครับ”

“ว่าแต่...เรื่อง” ผมเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้ จึงอยากรู้อาข่าวครวเรื่องพ่อของเขา ไม่อยากไปถามตากับยาย เพราะพวกท่านเองก็ไม่ได้ทราบอะไรมากมาย แถมยังโดนสอบปากคำในฐานะผู้ต้องสงสัยอีก บางทีผมก็ง ว่าคนอายุห้าสิบลหกสิบที่ร่างกายอ่อนแอขนาดนั้นจะมีแรงไปฆ่าแกงใครได้ยังไง ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้คิดจะไป

แทรกแซงการทำงานของเจ้าหน้าที่หรรอก “พ่อ...”

“พ่อเสียแล้วครับ”

“รู้แล้ว” เด็กนี้ใสซื่อจริง ๆ “แต่ว่าทำไมมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ผมไม่ชอบโรง'บาล” เขาตอบ “มันเป็นที่นี่ที่มีแต่คนตาย ผมไม่ชอบที่แบบนั้น”

“แล้วใครจัดการเรื่องอื่น ๆ ล่ะ แม่?”

“ป้าครับ เขาจัดการเรื่องนั้นหมดเลย”

“ดีแล้ว” ผมยกมือไปหาเขา ค้างนิ่งไว้กลางอากาศ กล้า ๆ กลัว ๆ ที่จะวางมือบนบ่าเขา แต่จนแล้วจนรอดก็วางมือลงบนบ่าเขา ด้วยมือสั่น ๆ นั้น “เข้มแข็งไว้นะ”

เขาหันมองหน้าผม ดวงตาชั้นเดียวของเขามีเส้นไห้แบบหนุ่มเหนือจริง ๆ มือที่เปราะอะเปื่อนั่นยกขึ้นมาวางบนมือผม “พี่ใจดีจัง”

“แค่อยากให้เข้มแข็ง ว่าแต่...ชื่ออะไรล่ะเรา”

“ผมเหรอ ปอครับ”

“แมลงปอเหรอ” ผมเลิกคิ้ว

“ปอเทืองครับ” เขายิ้ม “มันเป็นพืชบำรุงดินดอกเหลือง ๆ ครับ”

“อ้อ” ผมพยักหน้า ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จัก คงต้องฟังกุเกิ้ลอีกแล้ว “พี่ชื่อไอดินนะ”

“ครับ” เขายิ้ม ฟันเรียงสวย มีลักยิ้ม แกมมีฟันเขี้ยวอีก...นี่เขาเป็นผู้ชายที่ผมสามารถเรียกได้ว่า น่ารัก อย่างเต็มปากเต็มคำได้เลยนะ “ยินดีที่ได้รู้จักนะครับพี่”

“เหมือนกัน” ผมยิ้มเล็ก ๆ รู้สึกว่าสิ่งที่แอบกังวลไว้เริ่มคลายออกไป

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

“ไปไหน” ผมคว้าข้อมือเล็ก ๆ นั้นตอนที่เขาจะลุกไป “เนื้อตัวก็มอมแมมขนาดนี้ ไปอาบน้ำก่อนไหม”

“ก็จะไปอาบน้ำครับ” ปอว่า “เมื่อวานจนถึงตอนนี้ผมไม่ได้ทำอะไรเลย เขาแต่ร้องไห้อย่างเดียว นี่ก็เริ่มดีขึ้นแล้ว ผมจะไปอาบน้ำนั่นแหละครับ”

“บ้านอยู่แถวนี้?”

“เปล่าครับ อยู่ท้ายหมู่บ้านตีนเขาคนละมุมกับบ้านพี่ครับ”

ที่ที่ปอบอกมานั้นมันไกลจากที่นี่มาก แต่จากบ้านผมมาที่นี่ด้วยมอเตอร์ไซด์ก็เป็นสิบ ๆ นาที แล้วถ้าเดินจะนานขนาดไหน แถมไอ้คนละมุมกับบ้านผมคือชายเขาอีกฝั่งสุดลูกตา ลึกจากบ้านผมเข้าไปอีก

“พี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรครับ”

“เอาน่า” ผมรั้น กระชับมือที่จับมือนั้นไว้แน่นขึ้น “พี่เพิ่งมาอยู่ที่นี่ได้สองวัน อยากรู้เที่ยวทั่ว ๆ อีกอย่าง...ไม่อยากจะให้เราอยู่คนเดียวด้วย เวลานี้เสียใจ พี่อยากให้เราร่าเริง” ผมเรียกแทนตัวปอว่า “เรา” เพราะคิดว่ามันดูน่ารักดี...เหมาะกับการเรียกเขา

เขานิ่ง ไล่สายตาตั้งแต่มือที่ผมจับจนมาถึงสายตาของผม ผมสะดุ้งเล็กน้อย กลัวเขาตำหนิที่จับมือนั้นเสียนาน จึงผวาแล้วปล่อยมือนั้นทันที ก่อนที่คนตรงหน้าจะยิ้มเล็ก ๆ โลงอกที่เขาไม่ได้ว่าอะไร แคมแววตาใสซื่อที่แสนน่าดึงดูดนั้นก็ไม่ได้ฉายแววปฏิเสธ

“บ้านผมมีน้ำตกนะครับ น้ำตกธรรมชาติ พี่อยากเล่นน้ำไหม”

คุณก็คงรู้แล้วสินะครับ...ว่าผมตอบเจ้าเด็กนั้นว่าอะไร

“ไปสิ”

ความตายที่ 4

ผูกพัน สัมพันธ์ ถูกใจ

ผมขับรถไปตามเส้นทางเดิมเรื่อย ๆ สิ่งหนึ่งที่ชอบที่สุด คงจะเป็นเรื่องถนนหนทางนี้แหละ แม้ในตอนนี้จะจัดว่าเป็นชนบทที่ไม่ได้เจริญรุ่งเรืองอะไรนัก แต่ถนนทุกเส้นไม่ว่าซอยหลักซอยรองต่าง ๆ กลับลาดยางแทบทุกเส้น หมดยุคปัญหากับการขับรถผ่านเส้นทางที่เต็มไปด้วยกรวดและฝุ่นแดง ๆ อย่างที่คิดได้เลย อัดคิดไม่ได้ว่าบางครั้งมันอาจดูดีกว่าที่ที่ผมจกมาเสียด้วยซ้ำ

สองข้างทางตลอดสายเป็นหมู่บ้านที่ปลูกห่างกันไม่มากนัก ไม่มีรั้วรอบขอบชิด ทุก ๆ คนดูเป็นมิตรและจับกลุ่มพูดคุย บางส่วนที่เป็นสวนและเป็นไร่ก็ยาวสุดลูกหูลูกตา ผมขับรถตรงไปเรื่อย ๆ ด้วยความรู้สึกเกร็งอยู่ไม่น้อย นั่นก็คงเพราะทางด้านปอที่ขึ้นมาซ้อนรถผมนั้นขยับไปนั่งเสียท้ายเบา ๆ ห่าง...ห่างชนิดที่ว่าสามารถมีใครอีกคนมานั่งแทรกได้อย่างสบาย ๆ เลย แถมยังแอนด์ตัวไปข้างหลังจนผมรู้สึกเกร็งแทน

“ขยับเข้ามาชิด ๆ ก็ได้” ผมบอก ปิดกระจกมองหลังด้านซ้าย

ขึ้นเล็กน้อย พอให้สามารถสบตากับเขาผ่านทางกระจกนั้นได้สะดวก
“ตัวผมเป็นครีบ”

“ก็จะไปอาบน้ำนี่นา” ผมตอบ สบตาเขาที่มองมาทางผมผ่าน
กระจกมองหลัง เขาเองเปลอสบตาผมแล้วเป็อนหน้าไปทันที
อาการนั้นทำเอาผมอมยิ้ม รู้สึกแปลก ๆ กับตัวเองเหมือนกัน ที่
ทำไมกลับมามองผู้ชายด้วยกันว่าน่ารักได้ขนาดนี้นะ

“หรือพี่จะอาบกับผมล่ะ”

“ไม่ละ ไม่ได้เอาชุดเปลี่ยนมา แต่ถ้านำเล่นก็ไม่แน่” ผมตอบ
“ขยับมาได้นะ พี่ไม่ได้ว่าอะไร”

“อย่าดีกว่าครับ” ดื้อชะมัดเลย

ในเมื่อพูดดีก็แล้ว อีกฝ่ายยังคงไม่สนใจที่จะทำตามคำสั่งผม
มันก็เลยต้องใช้กลโกงช่วยหน่อย ผมบิดเร่งความเร็วขึ้นไปจนตะ
เจ็ดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง แล้วเบรกกะทันหัน นั่นแหละครับ มันส่ง
ผลให้ร่างเล็กที่นั่งเสียห่างไกลตามแรงเบรกจนแนบหลังผมแล้วกอด
เอวเอาไว้แน่น ทำเอาผมหลุดหัวเราะออกมา

“พี่เล่นอะไรเนี่ย” ผมไม่เห็นหน้าเขา แต่จากน้ำเสียงก็คงจะ
เคืองเล็ก ๆ

“ก็เราไม่ขยับมานี่นา พี่บอกตั้งหลายรอบ”

“ผมกลัวพี่เป็อน”

“กลัวทำไม” ผมยกไหล่ “พี่ยังไม่เห็นกลัวอะ เราอย่ามาคิดมาก
สิ”

“แต่...”

“ไม่ต้องเถียงแล้ว เราี่ดื้อชะมัด” ผมบอก “นั่งแบบนี้แหละ
ใกล้ ๆ กัน พี่จะได้ไม่กลัวเราตก แล้วก็...” ผมทิ้งเสียงลงท้ายไว้ไม่ได้
พูดถึง แต่ก็มลมองสองมือเรียวยาวเล็กนั้นที่กอดเอวผมไว้แน่น ไวกว่า

ความคิด เขาคล้ายจะเอามือออกแต่มือซ้ายผมคว่ำสองมือนั้นไว้
พร้อมกัน “กอดไว้แบบนี้แหละ พี่จะบิดแล้วนะ ถ้าเราไม่ยกตกรด
เกาะให้แน่น ๆ นะ”

“พี่ดินเจ้าเล่ห์ เหมือนจิ้งจอกในนิทาน”

“ช่างเปรียบเทียบนะเรา” พุดเท่านั้นก็บิดเร่งความเร็วขึ้นอีก
ผมรู้สึกสนุกดีที่เขาถอดผมแน่นขึ้น แนบใบหน้ากับหลังของผม แล้ว
ก็บ่นผมไปตลอดทาง จนในที่สุดก็มาถึงบ้านของเขา

บ้านของปอมผิดไปจากความคิดผมราวฟ้ากับเหว

ผมเข้าใจวิถีชีวิตธรรมดา เรียบ ๆ ง่าย ๆ ของคนที่นี่ แต่ก็
ไม่คิดว่าบ้านของปอมมันจะเล็กขนาดนี้ มันเล็กจนเรียกว่าบ้านไม่ได้
ด้วยซ้ำ ทั้งพื้นที่บ้านมันอาจใหญ่กว่าเตียงหกฟุตสักหลังหนึ่งเสียเล็ก
น้อย สร้างขึ้นมาจากไม้ง่าย ๆ ยกพื้นสูงประมาณเข่า หลังคาสังกะสี
เก่าคร่ำครึหระหระสนิม ผนังบ้านก็ทำด้วยตบจาก ไม้มีหน้าต่าง ถ้า
หากคุณนึกภาพไม่ออกคงต้องบอกว่ามันเหมือนอาคารมฤตยูใน
ละครจักร ๆ วงศ์ ๆ นั่นแหละครับ

บ้านของเขาเล็กเข้ามาจากถนนหลักราวหนึ่งกิโลเมตร ทางเป็น
ทางดินที่มีการแผ้วถางพอให้สัญจรได้ ภูเขาข้างทางชันรกร้าง
ทันทีที่มาถึง มันก็มีคำถามมากมายเกิดขึ้น ทำไมเขาต้องอยู่ในบ้าน
ที่เล็กขนาดนี้ แล้วทำไมไม่ไปอยู่ในหมู่บ้าน มาอยู่ในป่าในเขาทำไม
น้ำน่าจะตวอกอยู่หรือก ผมได้ยินเสียงลำธาร แต่เรื่องไฟฟ้านี่สิ นี่มัน
ปีไหนกันแล้ว มันไม่ควรจะมีใครใช้ชีวิตยามราตรีท่ามกลางแสงเทียน
อีกแล้วนะ...ไม่ควร

“พี่ดินสงสัยอะไรเต็มไปหมดเลยใช่ไหม” เขามองหน้าผมแล้ว
ยิ้มบาง ๆ “ผมกับพ่อไม่ใช่คนที่ญาติ ๆ ยอมรับครับ ป้าผมเขารวยนะ

เป็นอาชีพที่ปล่อยให้ให้เขาทำตลาดนัดนะครับ”

“แล้วทำไม...”

“พ่อผมเป็นลูกคนสุดท้ายของครอบครัว” เขาเล่าพร้อม ๆ กับเดินไปนั่งที่ตั่งไม้ตัวเล็ก ๆ “แต่เพราะผมกับแม่”

“...”

“พ่อเขามาพบรักกับแม่ผมที่เป็นชาวพม่า นะครับ แม่ผมมีแฟนเป็นคนไทยแล้วท้อง ผมโดนพ่อทิ้งไปตั้งแต่ยังไม่คลอดด้วยซ้ำ จนได้พ่อคนนี้แหละดูแลผมและแม่มาตลอด แต่เพราะผมกับแม่เป็นต่างดาว บ้านของพ่อเลยไม่ชอบผมกับแม่ ลั่นวาจาว่าถ้าพ่อจะคบหา กับแม่ ก็ออกจากบ้านไปเลย”

“แล้ว...”

ปอยักษ์ไหล “ก็เป็นแบบนี้ไงครับ พ่อออกมาใช้ชีวิตอยู่กับแม่ โดนตัดขาดจากครอบครัว ส่วนแม่ก็เสียไปตอนคลอดผม ดั้งนั้นแล้ว ผมก็เลยมีแค่พ่อนี้แหละครับ ที่ให้ชีวิตผมมา ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลือดเนื้อผมเลย”

น้ำเสียงเขาแผ่วลง แผ่วเสียจนผมใจหาย เขาเองก็ไม่ต่างจากผม...ผมที่ไม่มีพ่อ ผมที่พ่อไม่ต้องการ ผมที่มีเพียงแม่เลี้ยงดูมาตลอด กระทั่งได้พบกับน้ำเอก...มันเหมือนกันเกินไป

ปลายนิ้วเรียวยจรดพื้นดิน วาดมือไปเป็นภาพเส้นมั่ว ๆ

“แต่...ตอนนี้ผมก็ไม่เหลือใครแล้ว” น้ำเสียงขาดหายนั้นทำเอาหัวใจรู้สึกเสียด ๆ หยดน้ำตาหยดลงพื้นดินตรงหน้า “ไม่มีใครต้องการผมแล้ว”

ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี คล้ายว่ารอบตัวของเขาเต็มไปด้วยควันจาง ๆ แม้จะนั่งอยู่เพียงปลายมือคว้า ทว่ากลับดูเหมือนเขา กำลังผลึกตัวเองให้ค่อย ๆ ออกไปไกลแสนไกล ผมเรียกว่าตัวเอง

เข้าใจเขาได้ไหม ผมที่สมบูรณ์กว่า ที่มีครอบครัวรองรับมากกว่า... ไม่หรอก ผมไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกทั้งหมดของร่างเล็ก ๆ ตรงหน้า ได้เลย แต่ถ้าถามว่าผมรู้สึกอย่างไร... ก็คงบอกได้อย่างเดียวว่า มันคือสถานการณ์ที่แสนเศร้า

ผมลุกเดินไปนั่งข้าง ๆ เขา

“แต่ผมจะอยู่ที่นี้” เขาพูดออกมาสั้น ๆ “ความทรงจำทั้งหมด ผมอยู่ที่นี้”

“ไม่ได้นะ ป้าเราจะใจจืดใจดำขนาดนั้นไม่ได้ นี่มันคนทั้งคน”

“ป้าเขาเป็นคนที่ถ้าไม่เอาใครก็จะไม่สนใจเลยครับ”

“น่าโมโห”

ปอหันมามองหน้าผม สีหน้านิ่งเฉยจนดูเย็นชานั่นทำเอาผม ชะงักไปวูบหนึ่ง “มันก็เป็นสิทธิ์ของเขานี้ครับ”

“แต่...”

บ้าจริง สายตาของเขามันทำให้ผมพูดอะไรไม่ออก มันช่าง เป็นแววตาที่ทุกข์ทนเหลือเกิน ทรมาน เศร้า แต่กลับเข้มแข็ง ตลอด ชีวิตที่ผ่านมาเขาต้องพบเจออะไรมาบ้างนะ อะไรที่จะทำให้เข้มแข็ง ได้ขนาดนี้แม้จะผ่านเรื่องราวที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตมา?

“ผมใช้ชีวิตแบบนี้มาตลอด...มันอาจดูแย่ อาจเหมือนว่า ตอนนี้ผมไม่มีพ่อแล้ว แต่ผมรับจ้างได้ คนที่นี้จ้างผมเยอะเยอะ เขา สงสารผม อีกอย่าง...มีแค่นี้เท่านั้น ที่มีคนที่ผมรัก”

โดดเดี่ยว เคว้งคว้าง เขากำลังพูดราวกับว่า ณ เวลานี้ บนโลก ที่มีประชากรนับพัน ๆ ล้านคน เขาไม่เหลือใครอีกเลย...ไม่มี

ปอกำลังเก็บกด กำลังอัดอั้น เขาคงกำลังพยายามกักเก็บ ความเสียใจให้มากที่สุดจนเกินที่ผมเคยทำ เพราะรู้ว่าเวลาที่ไม่ เหลือใคร การร้องไห้ไม่ได้ช่วยอะไร ไม่ได้ทำให้ทุก ๆ อย่างดีขึ้น และ

ไม่มีใครสงสาร

ผมเคยผ่านมันมา...ร้องไห้จนหยุดร้องไปเอง

เราไม่สามารถหวังพึ่งคำปลอบใจจอมปลอมจากใครได้หรอก
แต่ถ้าในเวลาีป้อจะมองว่าคำปลอบใจของผมจอมปลอม...

ผมก็จะไม่สนใจ

ผม...อยากปลอบใจเขา

ปลายนิ้วของคนข้าง ๆ ยังคงวาดวนมั่วตัว รวากับว่านั่นคือ
เส้นทางที่เขาต้องเดินต่อ ผมถือวิสาสะคว้ามือขวาเขาไว้ แล้วกำแน่น

“ที่ปลอบใจเราได้ไหม”

“ผมไม่อยากจะร้องไห้ให้ใครเห็น”

ผมโน้มใบหน้าลงต่ำ แล้วแหงนมองเขา “พี่ว่าพี่เห็นน้ำตาเรา
นะ”

“...”

“ทำไมถึงต้องทำเป็นเข้มแข็ง”

“ไม่ใช่ออก่อนแอ”

“การร้องไห้ไม่ใช่ความหมายของคนอ่อนแอ และครั้งนี้มันคือ
ข้อยกเว้นสำหรับทุกอย่าง” ผมบอก ทรวดตัวลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น
ตรงหน้าเขา “อยากร้องไห้ไหม”

เขาจ้องหน้าผม ดวงตานั้นเริ่มเอ่อคลอด้วยน้ำตา ริมฝีปาก
สยมนั้นเหม็นแน่น สันระริก สีหน้าของป้อเริ่มบิดเบี้ยวซ้า ๆ กระทั่ง
วินาทีที่เขาหลับตาแล้วพยักหน้า น้ำตาก็ไหลอาบใบหน้าสวย ๆ นั้น
ทันที

ไม่สนอะไรทั้งนั้น...ไม่จำเป็นต้องหาอะไรมารองรับความคิด
ผมดึงร่างของป้อเข้ามาในอ้อมกอดแล้วกอดเขาแน่น...แน่นเท่านี้เขา
จะสามารถรับความอบอุ่นและความรู้สึกรักของผมได้ เขาเป็นคนที่

น่าสนใจ ทว่าโชคชะตากลับนำสงสารเหลือเกิน ปอบลดปล่อยความเสียใจผ่านการร้องไห้และกรีดร้องราวกับว่ามันคือการปลดปล่อยทุกสิ่งอย่างออกมา มือเล็กที่โอบกอดร่างผมไว้จิกลงบนเสื้อผมแน่น ร่างกายสั่นสะท้าน กระทั่งผมที่คิดว่าผ่านความเลวร้ายทั้งหมดมาจนทนได้แล้วก็ยังคงร้องไห้ไปพร้อม ๆ กับเขา

ผมโอบกอดร่างเล็กอยู่อย่างนั้น ตั้งใจว่าจะไม่ไปไหนเด็ดขาดจนกว่าเขาจะดีขึ้น แม้ว่าคืนนี้ผมต้องนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาทั้งคืนผมก็จะทำ บางอย่างในความรู้สึกบอกผมมาแบบนั้น ผมควรอยู่ข้าง ๆ เขา และไม่มีเสียใจใด ๆ ในความคิดขัดแย้งคำสั่งนี้ได้เลย

ร่างของปอบซุกไข้อยู่ในอ้อมกอด ใบหน้าของเขาแนบอยู่บริเวณลำคอ น้ำตาอุ่น ๆ สัมผัสจนร่างกายผมวูบไหว มืออันสั้นเทาของตัวเองค่อย ๆ ยกลูบหัวเด็กหนุ่มอย่างแผ่วเบา ริมฝีปากพรั่นคำพูดให้กำลังใจเขาออกมานับร้อยพัน

เวลาผ่านไป เขาร้องไห้จนแทบหมดแรง ร่างกายในอ้อมกอดอ่อนปวกเปียกคล้ายเหนียวล้า ผมเองก็ยังคงกอดเขาเอาไว้ใช่มั้ยนั้น หัวใจยังคงเต้นแรง แรงเสียดจนผมรู้สึกว่าผมกำลังจะเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ มันไม่ควรจะมีสถานการณ์ใด ๆ เลยเอื้อให้ผมนั้นหัวใจเต้นแรง

ปอบเงยหน้ามองผม ดวงตาอ่อนล้า สีหน้าเหนื่อยอ่อน มือหนึ่งกอดประคองเขาไว้ อีกมือหนึ่งก็กุมมือเขาแน่น คนตรงหน้าสอดนิ้วเข้าประสานกับมือของผมอย่างเนิบช้า ยิ้มบางเบา

“ผมรู้สึกสบายใจจัง”

ผม...ให้ตาย ให้ตาย ผมกำลังเป็นอะไรไป มองใบหน้าที่เผยรอยยิ้มแสนเหนื่อยอ่อนนั้นแล้วรู้สึกว้าใบหนาร้อนผ่าวไปหมด หรือที่หัวใจเต้นแรงคงเพราะสาเหตุนี้ ริมฝีปากนั้นเผยอเล็กน้อยขณะยิ้ม

คราบน้ำตาเปรอะแก้มนวล ผมโน้มใบหน้าลงหาเขาช้า ๆ ในตอนที่
ดวงตานั้นเริ่มปิดลง ผมกลิ่นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ก่อนจะ
สัมผัสหน้าผากกับเขา ปลายจมูกเราห่างกันเพียงลมหายใจที่ผสม
เป็นหนึ่ง

“เข้มแข็งไว้นะปอ พี่จะให้กำลังใจเราเสมอ”

“พี่ใจดีจัง...ผมดีใจมากครับ” น้ำเสียงของเขาเบาบาง อาจ
เพราะเสียงหัวใจของผมมันเต้นดังเกินไป “พี่ทำให้ผมรู้สึกว่างที่
ผมอาจไม่ได้อยู่คนเดียว”

“ไม่ใช่คนเดียว” ผมพูด แล้วล้มต่าจ้องใบหน้าในระยะประชิด
“เราจะไม่อยู่คนเดียว พี่อยากอยู่ข้าง ๆ เรา”

อะไรสักอย่างทำให้ผมพูดแบบนี้ออกไป อะไรที่ไม่รู้ว่ามัน
คืออะไร

ผมอยากจับเขา มันคือความรู้สึกที่ผมไม่เคยค้นพบกับตัวเอง
ตลอดสิบแปดปี กับผู้ชายด้วยกัน แต่กับเขา...กับปอ รวากับว่านี่คือ
ข้อยกเว้นทุก ๆ อย่างในความรู้สึกของผม เขากำลังทำให้ผมมองแค่
ความรู้สึกเป็นที่ตั้งโดยลบความเป็นไปบนโลกทั้งหมดทิ้งไป

“อยู่ข้าง ๆ ผมจริงเหรอครับ”

ผลหน้าผากออกจากกัน “ใช่...พี่จะอยู่ข้าง ๆ เรา”

“ขอบคุณที่กอดผม”

เราสบตากัน ท่ามกลางแมกไม้และสายลมที่โอบกอดเราไว้
มันพัดพुरुผ่านเราสองไปวูบหนึ่งราวกับเป็นใจ ร่างตรงหน้าถูกผมวาง
แนบลงกับพื้นดิน ขณะเดียวกับที่ร่างของผมกำลังอยู่เหนือร่างนั้น
สองมือประสานกันแน่น สัมผัสจากมือของอีกฝ่ายที่สอดประสาน
นั้นตอบรับได้เป็นอย่างดี คนตรงหน้าพ่นลมหายใจบางเบา

“พี่รู้สึกดีกับเรานะ”

“ครับ”

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นราวกับเป็นความฝัน ผมนั่งอยู่ ยืนโบหน้าเข้าไปหาเขาอย่างเข้มข้น ก่อนจะจรดริมฝีปากซึ่งกันและกัน เขาดูแข็งเกร็งในตอนที่ยังคนต่างสัมผัส ผมถอนริมฝีปากออก ปอสิมตามองผมด้วยแววตาชวนฝัน มองเห็นตัวเองในดวงตานั้น ยิ่งทำให้ผมรู้สึกดีเกินกว่าสิ่งใด ๆ ที่ในเวลานี้ในดวงตาของปอ...มีแค่ผมคนเดียว โน้มโบหน้าไปอีกครั้ง

“พีตินครับ...”

แล้วบังคับให้เขาไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้นโดยการกลืนกินคำพูดทั้งหมดนั้นไปเสีย จากนั้นความรู้สึกของเราสองคนกำลังจะส่งผ่านด้วยร่างกาย เรียวลื่นของผมสอดผ่านริมฝีปากนั้นอย่างง่ายดาย ปอหลับตาแน่น แลดูประหม่าแต่ก็ไร้ซึ่งการขยับขิ้นใด ๆ ทั้งสิ้น ยิ่งจูบ อีกฝ่ายก็ยิ่งตอบรับภายในสัมผัสนั้น ลมหายใจเราสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกันกับปลายลิ้นที่กระหวัดไปมาอย่างรับรู้ถึงรสจูบอันร้อนแรง ผมปล่อยมือที่จับกุมเขาไว้ ปลดจุมพิตอันแสนเร้าร้อนออกก่อนจะเอนกายขึ้นแล้วถอดเสื้อยืดที่สวมอยู่โยนทิ้งลงไปข้าง ๆ จากนั้นจึงก้มจูบเขาใหม่ ปอส่งเสียงบางอย่างในลำคอ ขณะที่สองมือเริ่มโอบกอดและไต่ลูบทั่วแผ่นหลังของผม

เราแลกเปลี่ยนรสจูบและลมหายใจครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับว่านี่คือสิ่งที่ต้องการและโยนหาซึ่งกันและกันมาเนิ่นนาน จึงเริ่มสอดมือเข้าสู่ชายเสือนั้นแล้วแนบสัมผัสกับหน้าท้องบางเรียบซึ่งกระเพื่อมถี่จากการจูบที่แสนรุนแรงและจัดจ้าน ผมไม่อาจให้อะไรมาค้ำความต้องการที่เกิดขึ้น ยอดอกของอีกฝ่ายเริ่มแข็งขึ้นในตอนที่ยังใช้ปลายนิ้วไล่วนแล้วบีบบีบ น้ำเสียงผ่านลำคอตั้งสมาธิสูงมากขึ้น จากนั้นผมจึงแทรกร่างกายเข้าที่ระหว่างขาทั้งสอง แนบทั้งร่างลงที่

คนตรงหน้า ให้สัมผัสจากทุก ๆ ส่วนของร่างกายต้องกัน

ผมเริ่มรู้สึกว่าตัวเองกำลังโดนบางสิ่งบางอย่างบังคับให้เคลื่อนไหว ร่างกายที่ไม่เคยผ่านสวาทสัมผัสพันรั้งกับใครเลยกลับซ้ำของได้ราวกับเป็นคนละคน ผมค่อยสอดปลายนิ้วเข้าสู่ขอบของกางเกงที่ปอสวม แล้วได้ลึกลงไปเรื่อย ๆ กระทั่งสัมผัสกับส่วนนั้นที่กำลังถูกกระตุ้น

“เฮือกกกก”

จนกระทั่งในวินาทีนั้นที่ปอส่งเสียงนี้ออกมา ผมจึงได้สติแล้วหยุดทุก ๆ อย่าง ผมถอนริมฝีปากออกจากเขาแล้วดันกายลุกขึ้นมองร่างกายของคนตรงหน้าที่แสนเสน่ห์หา ใบหน้ากับแววตาที่จ้องมาที่ผมด้วยความสมยอมและเพรียกหา...แต่ผมตั้งใจเพียงแค่ว่าอยากให้เขาคลายจากความทุกข์โศก ไม่ใช่การกระทำแบบนี้

ผมยกมือปิดปาก มองหน้าเขาด้วยความรู้สึกผิดมหันต์
“พี่ครับ”

“ปอ พี่...พี่ขอโทษ” ผมตอบเสียงสั่น “พี่ไม่ได้ตั้งใจจะทำกับเราแบบนี้ พี่แค่...อยากปลดปล่อยเรา”

ร่างตรงหน้าค่อย ๆ ยันกายขึ้นมาแล้วนั่งตรงหน้า ยื่นปลายนิ้วมาจิ้มแก้มผมเบา ๆ สามที แล้วยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร

“อย่าเกลียดพี่นะ...พี่แค่ พี่ห้ามตัวเองไม่ได้”

“ไม่เป็นไรครับ” เขายิ้มบางเบา “ผมไม่ได้รู้สึกรังเกียจพี่เลย ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่เราก็คือผู้ชายด้วยกัน”

“แต่พี่ไม่ควรฉวยโอกาสแบบนี้” ผมลุกขึ้น เดินไปหยิบเสื้อมาสวม หัวใจเต้นโครมคราม ความกลัวสารพัดตาโถมใส่ความคิดจากสิ่งที่เพิ่งกระทำลงไปเมื่อครู่ กำหนดแน่นด้วยความไม่ไหวและเกลียดตัวเอง

ปอเดินมาหยุดลงตรงหน้า “ถ้าพีไม่ได้ฉวยโอกาส ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรนะครับ แต่อย่าเพิ่งไปไหนเลย ตอนนี้ผมมีแค่พีดินจริง ๆ นะครับ” ยิ่งเขาให้อภัย ยิ่งเห็นแววตาว่าวอนผมเองก็ยิ่งรู้สึกผิดที่ใช้ความรู้เพียงสรวมกับความอ่อนไหวมาเป็นเครื่องมือในการบำเรอความใคร่ในเสี้ยวเวลาหนึ่ง

“พีจะไม่ไปไหน พีจะอยู่ข้าง ๆ เรา”

มือเรียวเล็กนั้นยื่นมาปิดหยาดเหงื่อบนใบหน้าผมดู “เหงื่อออกหมดเลย”

บ้า...บ้า...บ้าที่สุด คนแบบไหนกัน ทั้ง ๆ ที่เราละเมิดเรื่อนร้างไปขนาดนั้นกลับแสดงความเป็นห่วงเราได้ขนาดนี้

“ชะ...ขอกอดอีกทีได้ไหม”

“ครับ”

สุดท้ายก็ไม่ได้เล่นน้ำด้วยกัน

ผมออกจากบ้านของปอหลังจากเราได้กอดกันครั้งนั้น ผมอยากให้เขามาอยู่กับผมในช่วงเวลานี้ก่อน แต่เขาก็ยืนยันว่าจะอยู่ในบ้านหลังนั้น บ้านที่สร้างชีวิตเขาให้เติบโตใหญ่ ผมจึงไม่อาจขัดอะไรได้ เขาบอกชัดเจนว่าอยู่มาทั้งชีวิต ไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น ที่บ้านของเขาคือป่า ไม่ใช่กระท่อมเล็ก ๆ นั้น

ผมบอกเขาว่าพรุ่งนี้สาย ๆ จะมารับเขาไปตลาดกัน ซึ่งปอตอบตกลง มันทำให้ผมยิ้มออก จากตอนนั้นจนตอนนี้ผมกำลังจะถึงบ้าน...ก็ยิ่งหุบยิ้มไม่ได้

ไม่คิดเลยว่าเขาจะต้องตาต้องใจขนาดนั้น

ผมว่า...ผมเองรู้สึกอย่างนั้นกับปอเข้าให้แล้ว

แต่ผมจะเตือนสติตัวเองให้มากขึ้น มากพอที่จะไม่ฉวยโอกาส

เขาแบบนั้นอีกแล้ว มันทำให้ผมยิ้มได้ไม่เต็มปากเท่าไรหรอก แม้ว่า
อีกฝ่ายจะยินยอม...แต่มันเป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำแม้แต่น้อย

วินาทีนี้คือความรู้สึกดี ๆ ของผม

แต่กลับกัน

ความรู้สึกของผมกลับกลายเป็นความเลวร้ายสำหรับเขา

ไอ้คนฉวยโอกาสเอ๊ย!!!

ความตายที่ 4.5

ผมชื่อโสບ

ชีวิตเสมือนนกน้อยปีกหัก ไม่อาจโบยบินได้จุดตั้งที่ใจผมหวัง ทั้งชีวิตของผมประสบแต่ความเลวร้ายมานานแสนนานจนไม่สามารถมองหาหรือเพียงครุ่นคิดคำนึงถึงคำว่าความสุขหรือโชคดี แม้เพียงครั้ง หลายคราวที่เฝ้าไถ่ถามตัวเอง สายลม โชคชะตา ว่า เพราะเหตุใดผมจึงต้องถูกความเลวร้ายโอบกอดได้มากมายถึงเพียงนี้ หรือผมจะเป็นบุตรแห่งความดำมืด สิ่งเหล่านั้นจึงเลี้ยงดู โอบกอด และกล่อมนอนได้ทุก ๆ ลมหายใจ

ลืมตาอีกครั้งท่ามกลางความหนาวเหน็บของเช้าวันใหม่ หน้าหนาวปีนี้ช่างหนาวเหน็บเหลือเกิน หนาวเหน็บเกินกว่าที่ร่างกายผมจะทนไหว แต่ไม่มีสิ่งใดอำนวย ความช่วยเหลือย่อมเป็นศูนย์ ร่างกายผอมโซไร้ไขมันไว้กักกอดซุกในกระสอบป่านสามสี่ชั้นที่ตั้งคลุมกาย มันสาก คั้นเคะเยอ ทว่าหากผมต้องเลือกระหว่างความคั้นและความตาย ผมยอมทุก ๆ อย่างที่จะไม่ให้ความตายกั๊กมือเพรียกหาผม

ปีที่แล้วไม่เป็นแบบนี้ ปีก่อนนั้นก็เช่นกัน หลายปีที่ออกเดินทางเดียวดายอย่างไร้ความหมายในชีวิตหาได้รับรู้ถึงความใกล้ตายได้มากมายขนาดนี้ ก็ฝันหรือก็หนาวกันนะ ที่ผมใช้ชีวิตราวกับเด็กชายในเทพนิยาย ก่อนแม่จะตายจากไปผมจำได้เสมอ มันคือนิทานที่แม่เล่าขณะก่อกมผมนอน น้ำเสียงอบอุ่น เรื่องราวแสนตื่นเต้นของเด็กชายคนหนึ่งที่ถูกเลี้ยงดูโดยหมาป่าจนเติบโตมาเยี่ยงราชสีห์

“โสนจะได้เป็นเจ้าป่าใหม่จะแม่” ผมถามแม่ ในอ้อมกอดที่อบอุ่น ร่างกายแม่สั่นระริกในหน้าหนาวปีนั้น

“เป็นจะ” เธอลูบหัวผมอย่างรักใคร่ ทว่าน้ำเสียงกลับหาได้สู้ดีนัก ผมรู้สึกกังวล แต่แม่บอกผมเสมอว่าท่านจะไม่เป็นอะไร “โสนน้อยของแม่นั้นจะเติบโตดุจเจ้าป่าในกายภาคหน้า แม้ว่าแม่จะไม่อยู่กับโสน แต่พงไพรเหล่านี้จะดูแลโสนเอง”

ในตอนนั้นผมขอแง ไม่อยากให้แม่พูดว่าจะต้องจากไป ไม่อยากจากแม่ไป แม่จะต้องอยู่กับผมตลอดกาล เรามีกันและกันเพียงเท่านี้ ชนเผ่าของเราแตกสลายไปแล้ว เราเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในภูเขาเป็นหลัก ปีนั้นน้ำป่าไหลหลากพลัดพรากันบร้อยชีวิตจากเราไปในยามค่ำคืน ผมคงโชคดีที่ใช้ชั้นจนแม่ต้องพาผมไปหาหมอในหมู่บ้านอีกฟากเขา แต่ทันทีที่กลับถึงหมู่บ้าน มีเพียงซากปรักหักพังของกระท่อมและศพมากมายลอยเกลื่อน ไม่มีใครรอดหารอดก็ไม่รู้ว่าต้องไปที่ไหน แต่ที่แน่ๆ พ่อของผมไม่...

ศพของพ่อลอยติดอยู่ตรงดงกล้วย

ไม่มีศาสนา ไร้สัญชาติ ผมกับแม่กลายเป็นสองชีวิตในป่าผืนใหญ่แห่งนี้มาตลอด

“แม่จะไม่ใช่เป็นอะไร แม่อย่าพูดแบบนี้” ตอนนั้นผมเริ่มร้องไห้

“แม่อยู่ในป่าแห่งนี้เสมอ แม่อยู่กับลูกตลอดไป หากว่าวันหนึ่งเราสิ้นใจ เราจะเป็นผีป่าที่นี่”

“ไม่เอาแล้ว” ผมยังอแง “เล่นิทานต่อเลยนะแม่”

“จ๊ะ กาลครั้งหนึ่งนานแสนนาน...” แม่เริ่มเล่นิทาน ลูบหัวกล่อมนอน ผมค่อยๆ ม่อยหลับในไม่ช้า แล้วรุ่งเช้าที่แสงตะวันส่องตา แม่ก็นอนนิ่ง ไม่ว่าผมปลุกยังไงแม่ก็ไม่ตื่นขึ้นมา ผมจึงรับรู้ได้แล้วว่านับจากวินาทีนั้น...นิทานเรื่องนั้น

สิ้นสูญ...

ผมจำเป็นต้องฝันตัวลุกขึ้นมาอีกครั้งเพราะเสียงร้องตะโกนของใครสักคนที่เป็นเจ้าของคอกวัวนี้ ไล่ความเศร้าที่หวนสู่ความคิดทิ้ง เขาตะโกนไล่มาอย่างเอาเป็นเอาตาย ในมือถือจอบอันใหญ่ที่หมายจะฆ่าผมแน่ๆ ผมเคยโดนใครๆ ทำแบบนี้ตอนที่อาศัยนอนในร่มหลังคาคอกวัว เขาฟาดแขนขวา มันเจ็บ เจ็บราวกับว่าแขนจะแหลกสลาย ความกลัวตายทำให้ผมละทิ้งทุกๆ อย่างแล้วลุกขึ้นวิ่งสติยังไม่แจ่มชัด แต่คมจอบนั้นคงไม่รีรอ คว่ำกระสอบป่านแล้ววิ่งเข้าชายป่าไปให้ลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้

กูไม่ได้ฆ่าวัวมึง ฆ่าไก่มึง ทำไม่ถึงไม่สามารถให้ที่หลบนอนแก่กูได้ แคร่ร่มเงาของสังกะสีเขรอะสนิม ทำไมใจจิตใจดำกันนักนะ...
คนหนอคน

ผมหายใจหอบอย่างหิวกระหายตอนที่คิดว่าตัวเองเดินมาลึกเพียงพอแล้ว ล้มตัวลงนอนขดอีกครั้งโดยมีกระสอบป่านใบเดียวคลุมกาย หวังให้อาติภัยฉายแสงเร็วกว่านี้ ความร้อนจากมันจะช่วยให้ชีวิตผมกลับมาสดชื่น แต่ตอนนี้ผมกำลังจะตาย...ทรมาน ทรมานเกินกว่าจะมีคนเข้าใจ

หากว่าความเหน็ดเหนื่อยค่อยๆ กลืนกินสติให้ผมเคลิ้มหลับ

อีกครั้ง...จมดิ่ง

มีดดำ

กระทั่งความฝันยังมีแต่สีดำ...โสมนเอ๋ย ไยมิ่งจึงอาภัพเช่นนี้
เนิ่นนาน รวากับความอบอุ่นมาทลายทกร่างกาย รู้สึกอบอุ่น
ขึ้นไม่น้อย ทว่าพร้อมกันนั้นร่างกายผมกลับถูกเขย่าอย่างรุนแรง
“ยังไม่ตายใช่ไหม”

ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นก่อนจะพบว่าชายคนหนึ่งกำลังอยู่ตรงหน้า
เขาจับไหล่ทั้งสองข้างเขารวากับว่าตั้งใจจะบดขยี้กระดูกผมให้
แหลกกลายเป็น

“...อือ...” ผมกำลังเรียกสติ

“นี่! จันถามก็ตอบหน่อยว่ายังไม่ตายใช่ไหม”

ทันทีที่ผมเริ่มรู้ว่าผมโดนสัมผัสจากใครที่ไม่อาจรู้จัก ผมก็ร้อง
ออกมาก็องป่า ยันเท้าเข้ากลางลำตัวของคนตรงหน้าแล้วดีดดินเพื่อ
ให้สองมือนั้นหลุดการจับกุมร่างกายผม อีกฝ่ายร้องอย่างทรมาน
คงเพราะผมถีบตรงหว่างขาเขาพอดีพอดี และคิดว่าสัมผัสจาก
เท่านั้น ผมถีบโดนกล่องดวงใจอีกฝ่ายเต็ม ๆ

“อย่ามายุ่ง...อย่ามายุ่ง” ผมตะโกนเพียงเท่านั้นแล้วดีดดิน
ยันตัวลุก วิ่งหนีเข้าไปทางป่า ทว่าคล้ายคนที่ผมทำร้ายจะเคียดแค้น
ลุกแล้ววิ่งตามมาด้วยเร็วแรงที่เกินกว่ามนุษย์จะพึงมี ทั้ง ๆ ที่
ร่างกายควรสาหัส แต่กลับวิ่งทันผมในเวลาชั่วครู่ แล้วใช้เท้าวัดตะ
ตัดขาผมจนล้มคว่ำ

ผมจุก หน้าอกที่เห็นกระดูกซี่โครงชัดแจ้วพาดลงกับพื้นดิน
เป็ยกและจนเปราะเปื้อน เขาคนนั้นรวบข้อเท้าผมไว้

“หยุดก่อน”

ผมพลิกตัว พยายามกระโดดหนี แต่เขาก็กลับลากผมเข้าหาแล้ว

ใช้ทั้งร่างล้อมกรอบผมไว้ ผลักผมให้นอนนิ่ง สองขาแกร่งแนบชิด สองมือคว้าแน่นสูงเหนือหัว ออกแน่นหนักนั้นบดทับหน้าอกผมไว้ รวมทั้งโบหน้าทีเกลี้ยงเกลาราวกับคนเมืองอยู่ห่างจากผมเพียงปลายนิ้ว

“ปล่อยยย” ผมตะโกนใส่หน้าเขาจนคนตรงหน้าย่นจมูก

“ปากเหม็นโช้เลย” เขาพูด “แต่ถ้าไม่หยุดฉันจะจับนายมัดกับต้นไม้ละ”

“ปล่อยข้าไว้ย”

“ข้า...” เขาหัวเราะหึๆ ใส่หน้าผม “ไปอยู่ที่ไหนมา นี่แกอายุเท่าไร?”

“สิบก มั่ง ไม่รู้ ประมาณนั้น”

“ฉันสิบเจ็ด...เรียกฉันว่าพี่ แล้วแทนตัวว่าผม ห้ามพูดว่าข้าเข้าใจไหม”

“ไม่เข้าใจ” ผมตื้อตึง “ปล่อยสิ ข้าเจ็บไปหมดแล้ว”

เขาเอียงหน้า ยิ้มร้าย “หิม?...บอกแล้วไง ให้เรียกพี่ ไม่งั้นจะทักนายให้แบนมีไปเลยนะ”

สุดท้ายผมต้องยอมจำนนแรงควายของเขาที่มากล้น หันหน้าไปอีกทาง “ปล่อยผมเถอะพี่”

“ห้ามหนีนะ ฉันขอร้อง” เขาพูด “ไม่ได้จะทำร้ายนาย”

ผมสาบานว่าผมไม่เชื่อ กระทั่งเขาปล่อยมือหนึ่งที่รวบข้อมือของผม ล้วงลงไปนยามข้างตัว แล้วหยิบขนมไซ้ขึ้นมาอันหนึ่ง

“ถ้าไม่หนี...พี่จะให้”

ความหิวทำให้ผมยอมเสี่ยงตาย รู้สึกว่าดวงตาผมเป็นประกายยามจ้องไปที่ขนมไซ้ห่อนั้น พยักหน้าด้วยรอยยิ้ม เขาเองก็ยิ้มแล้วค่อยๆ ลูกขึ้นไป ผมหิว หิวเกินกว่าจะลูกไปไหน แต่ก็

แต่เขาร้องห้ามไว้

“อย่าไปไหนเลย” เขายกมือห้าม “ไม่มีใครใช้ไหม”

ผมมองหน้าเขาโดยไม่พูด

“ถ้าอยู่ที่นี้ พรุ่งนี้จะเอาข้าวอร่อยๆ มาฝาก ถ้าอยู่ที่นี้ นะ...
สะ...โสน”

“ข้า...เอ่อ ผมต้องไปเรื่อย ๆ ไม่งั้นคนนอกป่าจะมาฆ่าผม” ผม
ตอบอย่างที่คุณเคยกับการพบเจอ “ข้า...ผมหาผลไม้กินเองได้”

“อย่าเลย” เขาพูด ถอดเสื้อใหม่พรมชั้นนอกสุดออก ยื่นให้
ผม “เอาไปโสนะ แล้วก็จะอุ่นใจ” เขายิ้ม...ยิ้มที่อ่อนโยน ผมรับรู้ ผม
สัมผัสได้ เพราะมันเป็นออรอยยิ้มเดียวกับที่แม่ยิ้มให้ผมทุกคืนก่อนนอน
มันทำให้ผมรู้สึกคิดถึงแม่แล้วจะร้องให้ออกมา

“กลัว”

“อย่ากลัวสิ” เขายิ้มอีกครั้ง ผมกำลังจะร้องให้เต็มที่ “อย่าเบะ
ปากแบบนี้สิ ไม่น่ารักเลยนะ”

“...”

“สวมสิ” เขาเดินเข้ามาหาผมที่ร่างกายสั่นระริก พอถอดเสื้อ
ใหม่พรมออกเขาเองก็คล้ายจะตัวสั่น เขาบอกให้ผมยกมือขึ้น ก่อน
จะค่อย ๆ สวมเสื้อนั้นให้ผม...อบอุ่น ผมอุ่นเหลือเกิน “ดูดีขึ้นมา
เยอะเลย” น้ำเสียงนั้นร้ายจริง

“ใจดีจัง” ผมพูด “ใจดีเหมือนแม่เลย”

“ไม่เหมือนหรอก แม่ต้องรักโสนมากแน่ๆ” เขาแหยงหน้ามอง
ฟ้า รอบ ๆ ตัว “เพราะท่านอยู่ทั่ว ๆ ป่าแห่งนี้”

“คิดถึงแม่” แล้วในที่สุด ผมก็ไม่อาจอดทนใด ๆ ได้อีกแล้ว
ยื่นร้องให้อยู่ตรงหน้าคนไม่รู้จักที่รู้สึกแสนอบอุ่นหัวใจ ทำไมเพิ่ง
เจอคนนอกป่าที่ใจดีขนาดนี้ ทำไมเขาเพิ่งมาปรากฏตัว ทำไมถึง

ปล่อยให้ผมต้องอยู่ในป่าและพบเจอแต่คนที่เหมือนเสือร้ายในป่าลึก

สัมผัสต่อมาคือร่างของผมถูกรวบเข้าไปโอบกอดเอาไว้ กระชับสัมผัสให้แน่นขึ้นขณะที่ผมยังยืนนิ่ง ๆ ด้วยความมึนงง

“กอดนะ” เขาบอก “แทนแม่ไม่ได้ แต่ว่าตอนนี้โสนอุ้มใส่ไหม” ผมพยักหน้า

“งั้นพี่จะกอดโสนแบบนี้ละ โสนจะได้เชื่อว่าพี่ไม่ทำร้ายโสน” “ไม่ทำจริง ๆ นะ โสนกลัว โสนไม่มีใคร”

“ไม่ทำ” เขากอดแน่นกว่าเดิม ก่อนจะคลายกอดแล้วโอบไหล่พาให้ผมไปนั่งตรงใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นั่งลงข้าง ๆ กันแล้วกอดผมเอาไว้ “รอพี่ทีนี่นะ เดี่ยวจะเอาข้าวมาฝาก” เขาพูด กอดผมไว้แน่น ตัวเองสั่นระริก เหมือนแม่

“โสนจะรอพี่”

“น่ารักมาก” เขาชมผม ชมเหมือนที่แม่ชม “งั้นตอนนี้พี่จะกอดโสนให้อุ่น ๆ นะ โสนนอนได้เลย”

“เล่านิทานเป็นไหม” ผมถาม ชุกตัวเองในอ้อมกอดที่โยเยหา มาแสนนาน รวากับว่าแม่กลับมากอดผมอีกครั้ง

“เป็นสิ...กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว”

ครั้งนี้...ผมได้ฟังนิทานเรื่องใหม่ มันชื่อว่ากระต่ายกับเต่า และมันสนุกมากเลย สนุกจนผมค่อย ๆ หลับไปอีกครั้ง

พอผมตื่นมา แดดก็ส่องตรงหัวแล้ว ขนผมไข่มองห่อวางอยู่ข้าง ๆ น้ำอีกขวดหนึ่ง พร้อมกับผ้าห่มอีกผืน

แต่คนใจดีหายไปแล้ว

ยังไม่ได้ขอบคุณ ยังไม่ได้รู้ว่าชื่ออะไรเลย...

แต่ไม่เป็นไร เขาสัญญาว่าพรุ่งนี้จะมาหาผม ผมจะรอเขาอยู่

ที่นี่

ผมอยากเจอเขาอีก อยากกอดเขาอีก อยากฟังนิทานจากเขา
อีก... พี่คนใจดี